

கூடியகம்

கலை இலக்கிய மாத இதழ்

- ❑ டி. நகுலசாயன்
- ❑ சண்முகபாரதி
- ❑ சுரேந்திரன்
- ❑ சி. சிவசேகரம்
- ❑ பெ. ந. மணி
- ❑ எஸ். ஜெயக்குமார்
- ❑ ச. சி. கிருஷ்ணமூர்த்தி
- ❑ எவ்வப்போ
- ❑ இப்னு அலிமும்த
- ❑ மீ
- ❑ எஸ். கருணாகரன்
- ❑ குமுதன்

விலை 7/-

ஜூலை 1983

18

இலங்கைத் தமிழரின் விருப்பமும் எதிர்நோக்கும் பிரச்சனைகளும்

தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகளுக்கும் இந்திய அதி காரிகளுக்கும் இடையேயான பேச்சு வார்த்தைகள் தேக்கமடைந்த நிலையிலோ அல்லது முறிந்த சூழலிலோ இருக்கிறது; இந்திய மத்திய அரசாங்கம் நேரடியாக பேச்சுவார்த்தை நடத்தாதமை — அல்லது கடினமான நிபந்தனைகள் இதற்குக் காரணமாயிருக்கலாம்.

இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சனைக்கு சமாதானத்தீர்வு காணவென வந்த இந்திய அமைதிகாக்கும் படை இலங்கைக்கு வந்து ஒரு வருடம் ஆகப்போகிறது.

இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சனைக்கு அரசியல் தீர்வு காணும் பேச்சுவார்த்தையை பலரும் வரவேற்கும் இவ்வேளை, இலங்கை இந்திய அரசுகளினதோ இந்திய அமைதிகாக்கும் படையினதோ விடுதலை இயக்கங்களினதோ செயற்பாடுகள் — விபரீதங்கள் ஆகியவற்றை விமர்சிப்பதோ எழுதுவதோ பேச்சுவார்த்தையைப் பாதிக்கும் என்பதாலும் பேச்சு — எழுத்து சுதந்திரம் கேள்விக்குறியாக மாறியிருப்பதாலும் தற்காலிகமாக 'தாயகம்' அதனை நிறுத்தி வைக்கின்றது.

தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகள் பேச்சுவார்த்தைக்கு சம்மதம் தெரிவித்துவிட்டார்கள் — இலங்கைத் தமிழ் மக்களோ யுத்த நிறுத்தத்தையும் தமது பிரச்சனைக்கு கௌரவமான தீர்வையும் வேண்டி நிற்கின்றார்கள்.

இது வரவேற்கத்தக்கது.

சிறப்பான இச் சூழலில் இலங்கை இந்திய அரசுகள் தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகளுடனான யுத்தத்தை உடன் நிறுத்தி நேரடியாக அவர்களுடன் வேண்டிய ஆரம்பப் பேச்சுக்களை நடத்துவதில் ஏன் பின்னிற்கிறார்கள் என்ற கேள்வி ஒவ்வொருவரிடமும் எழுவது நியாயமானதே. தற்பொழுது முல்லைத்தீவில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருப்பவற்றைப் பார்த்தால் இது இலங்கைத் தமிழரின் விருப்பத்திற்கு மாறானதொன்றாகவே தெரிகிறது.

இலங்கைத் தமிழ் மக்களின் விருப்பத்தைப் பிரதிபலிக்கும் வகையில் தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகளுடன் யுத்தத்தை இலங்கை இந்திய அரசுகள் உடன் நிறுத்தி அவர்களுடன் ஆரம்பப் பேச்சு வார்த்தைகளை நடத்தவேண்டும்; இதன் மூலமாக ஒரு இடைக்கால நிர்வாகத்தை ஏற்படுத்தும் நோக்குடன் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி உட்பட சகல விடுதலை இயக்கங்கள் - இலங்கை அரசு - இந்திய அரசு ஆகியன கலந்து கொள்ளும் முத்தரப்புப் பேச்சுவார்த்தைகளை நடத்த இந்திய அரசு முன்முயற்சி எடுத்துச் செயலாக்க வேண்டும். இதுவே இன்றைய கட்டத்தேவை.

இன ஒடுக்கலுக்கு எதிரான இலங்கைத் தமிழரின் போராட்டப் போக்கிலுள்ள தவறுகள் இவ்விதமான பாதக நிலைமைகளை ஏற்படுத்துமென அவ்வப்போது 'தாயகம்' முன்கூட்டியே எச்சரித்தும் அதேவேளை சரியானவற்றைச் சுட்டிக்காட்டியும் வந்துள்ளது. இப்பொழுது அதனை நடைமுறையில் காணக்கூடிய நிலையம் தோன்றியுள்ளது.

இலங்கைத் தமிழ் மக்கள் கடந்தகால நிலைமைகளை ஆய்ந்து படிப்பணிகளைக் கற்று தவறுகளைத் திருத்தி எதிர்காலத்திற்கான சரியான நிலைப்பாட்டை எடுக்க முன்வருவார்களென 'தாயகம்' நம்பிக்கை கொண்டுள்ளது.

ஆசிரியர் குழு

5-7-88

2

இன்றைய நிகழ்வுகளில்.....

○ எஸ். கருணாகரன்

எங்கள் முற்றத்துப்
பூமரங்களெல்லாம்
மரணித்துப் போயின
தளிக்களை உருவி
குருத்துக்களை முறித்தெறிந்து...
அந்த மாமரம் கூட
அனாதை வயோதிபன் போல
தீயில் வெந்து
திகைத்துப் போய் நிற்கிறது
அதில் குயிலின் குஞ்சு
குருதியாகுதியில் குளித்துவிட்டது

வீரமுடன்
எழுந்து நின்று
எட்டிப் பார்க்கும்
இந்தப் புல்வெளிகளெங்கும்
சப்பாத்துக்களில்
நசிந்த புற்கள்
மீண்டும் நிமிர்ந்து
புதிதாய் நிற்கும்
ஒரு விடியலுக்காக.

இங்குள்ள வயல்வெளிகளில்
நெல் மணிகள்
நெருப்புடன் போராடி
தியாகத்தில் தீயாகின.

குடிசைக் கூடுகளெல்லாம்
தீயில் கொல்லப்பட்டு
சாம்பல் காடாக
குனியம் காட்டி நிற்கின்றன.

சாம்பல் மேடுகளில்
நிலவு —
ஊமையாக அழுகின்றது

நிமிர்ந்த பனைகளும்
சத்தமின்றித்
துக்கத்தில் தோய்ந்து போய்
அழுது தீர்க்கும்

ஆனால்;
புது மூச்செறியும்
வடலிகள் —
நானைய சேதிக்காக

பூலை 25

1983 ஆடியின்
கொடிய
இனவதைகளின்
சிறைச்சாலைப் படு
கொலைகளின்
இருண்ட நாட்களை
துக்க நினைவுகளாக
தாயகம்
நினைவு கூர்கின்றது.

மூலம்: வை. ஆர். குணசிங்ஹ தமிழில்: இப்னு அஸுமத்

செடிகளின் தலைகளில்
அடைப்புகளாகத்
தளிர்களே உண்டு
மணம்; மணம்...
நிகழும்
பூக்களின் சுபாவம்
மனோ ரம்யமாகும்!

“தரித்திரியப் பிடிப்பு”
தொலை தூரத்திற்கும்
அப்பால் போயிற்று”
என —
வீதி முழுவதையும்
இரு கரைகளாக்கும்
சந்தோஷ நதி!

கண்ணீர்ப் புகையினால்
தெருவைத் தீ மூட்டும்
அடி தடி ராணுவம்
இன்றில்லை,
ஊர்வலம் முன்னேறுகிறது!

வெற்றி முழக்கி
நவ இனைய சிகப்பு வீரர்கள்
உரிமை ஆயுதங்களை
ஏந்தியவாறு
பொது ஜன ஊர்வலம்
— முன்
எதிரின் பால்
அங்கீகரிக்கப் படுகிறது.

மாடி வீட்டு
ஜன்னல் பிளவுகளினூடாக

புளித்துப் போன
முகங்களைத் தொங்கவிட்டு...
கொஞ்சம்
வசதிபடைத்தோர்
பார்த்துக் கொண்டிருக்க —

தங்க அன்னப்பட்டிச் கூட்டமாக
கொடிகள் அசைகின்றன
தேவலோக
ரோஜாப் பூங்காவாக
ஜன நதி
நகர நடுவில் சேர்கிறது!

கொல்லன் பட்டறைகளின்
உரிமையாளர்களும்
அவர்களே!
விவசாயப் பேட்டைகளின்
உரிமையாளர்களும்
அவர்களே!
உரிமையை வென்றவர்களே
மண்ணின்
நிஜப் புதல்வர்கள்.

துன்பப்பட்டோர்,
ஜன
உபகாரத்தைப்
பெற்றோர்...
சிங்களம் — தமிழ்
என
வித்தியாசமில்லை;
இவர்களே
உண்மையான
ஜன வீரர்கள்!

அப்பா வருவாரா?

சண்முகபாரதி

“அம்மா... அம்மா சண்டை முடிஞ்சதாலே சித்தப்பா லெளி
நாட்டிலையிருந்து நாளைக்கு வாறாராம்”
“எங்கட அப்பா எப்பம்மா வருவார்”
“நாங்கள் எங்கடை வீட்டை எப்பம்மா போறம்..”
சூழந்தை சுபாவின் குரல் ராசாத்திக்கு கேட்காமலில்லை. எல்
லாக் கேள்விகளுக்கும் ஒரே பதில்.
“நீ போய் புத்தகத்தை எடுத்துப்படி...”
“புத்தகம் ஒண்டும் இல்லையே..”
அம்மாவை மடக்கிவிட்ட புழுகம் சுபாவுக்கு.
“சரி போய் விளையாடு”
சுபா தன் விளையாட்டுத் தோழர்களைத் தேடி சூற்றத்துக்கு
ஓடினாள்.
“எங்கடை அப்பா நாளைக்கு வாறாரணை”
“எங்கடை அப்பாவும் வருவார்தானே”
இன்று விளையாட்டிலும் அப்பா வரவு ஆரவாரங்கள் தான்.
“நாளைக்கு சுபாவின் சித்தப்பா வருவதற்கு முன் நாங்கள் எங்
கட வீட்டுக்குப் போய்விட வேண்டும்”
ராசாத்தியின் மனம் முடிவெடுத்தது.
சித்தப்பா வந்தபின் சுபாவின் அப்பா வருவாரா சேள்வீ
தணிப்பது முடியாததாகவே டோய்ல்டொம் லை ர்லைத்
திருக்க வேண்டும்.
அப்பாவிடம் தன் முடிவை ராசாத்தி சொல்லபோது டெர்
தாக மறுப்பு இல்லை.
“ஊரிலேயுள்ள வீடுவாசலும் அழிஞ்ச போம்தானே பிள்ளை
அப்பிடி ஒண்டைக் கட்ட இப்ப என்னை வேண்டும்..”
பொருளாதாரக் கண்ணோட்டத்தில் வீடு மீளலை அவர் ஆதரித்
தார்.

அம்மா அழகையுடன் விடை தந்தாள்.

பத்து மாத அகதி வாழ்வு முடிந்து.

இனிப் புனர் வாழ்வு?

சகோதரி வீட்டில், அம்மா அப்பாவுடன் இருந்த போதிலும் அதனை அகதி வாழ்வாசுவே ராசாத்தி உணர்ந்திருக்க வேண்டும்.

சைக்கிளுக்குக் காற்றடித்துக்கொண்டு இளைத்தபடி அப்பா செல்லத்துரையர் வருவதைப் பார்க்க ராசாத்திக்கும் முச்சு வாங்கியது.

இந்த வயதிலும் அப்பாவுக்கு ஏன் இந்தக் கஷ்டம்.

முன் பாரில் சுபாவம் ராசாத்தியும் பின் சரியில் சுதனும் ஏறிக்கொள்கின்றனர். செல்லத்துரையரின் பரம்பரை ரவி சய்க்கிள் அசைந்தது. ஒரு தவம்போல சைக்கிளை உழக்கி ஒரு செல்லத்துரையர்.

கொத்தியால் சுடலையடி வரை யாரும் ஏதும் பேசவில்லை.

மௌனத்தை சுதன் கலைத்தான்.

“அம்மா... அப்பம்மாவை இந்தச் சுடலையிலேயே எரிச்சது”

“பேசாமல் வாடா” பிள்ளைகளின் பேச்சு சுதந்திரத்தை ராசாத்தி மனவிரிப்புடன் பறித்துக் கொள்ளவில்லை.

இயலாமை அடக்குமுறையாகியிருக்க வேண்டும்.

சுதன் மீள பேசவில்லை. ஆரூலும் ராசாத்திக்குள் நிறையப் பேச்சுக்கள்...

மாமியுடன் அவள் அர்த்த மில்லாமல் பிடித்த சண்டைகள்.

மாமியைத் தனி உடைக்குத் தள்ளி கஷ்டப்படுத்திய நிசழல்கள் நினைவில் வந்திருக்க வேண்டும்.

மாமியின்ரை சாம்பலைக்கூட சீரிடலைக்குக் கொண்டு போக முடியாமல் சுடலையில் அடையாளம் வைச்சுத் தாட்டுப்போட்டு வந்ததாக இவர் சொன்னாரே....

வழமைபோல முனையை விருண்டும் இவர் நினைவுகள்...

“இறங்குங்கோ... இனி சையிக்கிளிலே போகேலாது. கிடங்குகள் ஒண்டும் மூடப்படயில்லை”

இறங்கி நடந்தார்கள்.

சுபா அம்மாவிடம் உப்பு மூட்டை தூக்க அடம்பிடித்தாள். அடிதான் விழுந்தது.

செல்லத்துரையர் தன் தலையிலடித்துக் கொண்டார்.

சுதன் தங்கச்சியைத் தூக்கி இடுப்பில் வைத்துக்கொண்டான்.

“அப்பா வந்தபிறகு உப்பு மூட்டை தூக்குவார் தானே” என்று அழகையிடையும் அம்மாவுக்குச் சவால் விட்டாள் சுபா. ராசாத்திக்கு இன்னமும் விசராக்கவில்லைத்தான்.

“அம்மா... அம்மா... விசர்க் கந்தையாவின்ரை பொலித்தின் பேப்பர் சுருள்”

சுதன் தான் கண்டுபிடித்தது.

ஆண்டவனே அதற்கு அருகில் கிடக்கிற மண்டை ஓடு?

விசர்க் கந்தையாவின் மரணத்தை உறுதிப்படுத்தும் ஆதாரங்கள். இவ்வளவு சுலபமாகத் தெருவோரத்தில்...

விசர்க் கந்தையாவின் மரணத்தை உறுதிப்படுத்த வேண்டிய தேவை யாருக்கு? அவன் வரவை யார் பார்த்திருக்கிறார்கள். வீட்டை அண்டிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

யார் இது?

விசர்க் கந்தையா மாதிரியே நீளத் தாடியுடன் வீதியிலே...

“அது கணேசையா பிள்ளை”

செல்லத்துரையர் இப்பதான் வாய் திறந்தார்.

விசர்க் கந்தையாவுக்கு பிரதியீடா.

என்னமாதிரி இருந்த ஐயர்?

செல்லத்துரையர் கணேசையாவுக்காக ஒரு பெருமூச்சுவிட்டார்.

“ஓ! எங்கடை வைரவரே...”

ராசாத்தி அப்படியே நிலத்தில் இருந்து விட்டாள்.

“எங்கையம்மா எங்கட வயிரவ கோயில்?”

கணேசையா விசர்க் கந்தையாவாகிய விடயம் இப்பொழுது புரிந்தது.

வளமசரி வைரவரே...

“ஓ! அப்புவின்றை குலதெய்வம் எண்டு மாமி அடிக்கடி சொல்லுவாவே...”

“உரிமையை விடக்குடாதெண்டு மாமியின்ரை தமையன் செத்த பிறகு இவரைக் கொண்டுதானே ஊஞ்சல் பாட்டுப் பாடுவிக் கிறவை.

எல்லா நினைவும் இவரில் முடியும்.

முடிவதென்ன? தொடரும்.

‘துரையர், குஞ்சன் வீடெல்லாம் தரையட்டம்’

‘எங்கடை வீடு தெரியுதம்மா’

சுதனுக்கும் சுபாவுக்கும் வீட்டைக் கண்ட புழுகம். சுபா அண்ணனின் இருப்பிலிருந்து இறங்கி ஓடத் தொடங்கினான்.

‘நில்லுங்கோடா! நிலத்திலே அவங்கள் புதைச்சதுகள் வெடிச்சாலும்’

செல்லத்துரையர்தான் அதட்டினார். பிள்ளைகள் செல்லத்துரையருக்கு கட்டுப்பட்டதுகள்.

செல்லத்துரையர் ஒரு தடியால் வழியில் இருக்கிற கஞ்சலை தட்டியபடி முன்னாலே செல்ல ராசாத்தியும் பிள்ளைகளும் பின் தொடர்ந்தனர்.

‘இந்தியன் ஆமி முதலிலே செக்பண்ணினதுதானாம். இருந்தாலும் அவங்கள் இருந்த வீடு எங்கையேன் வைச்சிட்டுப் போயிருப்பாங்கள்...’

செல்லத்துரையர் பேசியவை ராசாத்தியின் காதுல் விழவில்லை. அவள் கண்களில் ஆழமான தேடல்? எதைத் தேடுகிறாள்... எதைத் தேடுவாள்..?

வீட்டினுள் எதுவுமில்லை.

‘தலைமுறை தலைமுறையாக கார்கப்பட்டவைகள். ஒருத்தருக்குமே குடாமல், ஏன் மற்ற மருமக்களுக்குமே குடுக்காமல் மாமி எனக்கெண்டு தந்ததுகள்...’

ஊருக்கு பள்ளிக்குடம், வாசிகசாலை, சங்கக்கடை, கோயில் என்று கட்டின புண்ணியமாக்கும். மாமாவின்ரை வீடுமட்டும் மிஞ்சி இருக்கு. எண்டாலும் அவற்றை புண்ணியத்திலேயும் ஏதோ குறை..

மாமாவை நொந்தென்ன?

அவருடைய பிரதிமை ‘பெயிர்நிங்’ மட்டும் அந்தரத்தில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது.

எங்கோ ஆண் பெண் குரல்கள் ஒன்றை ஒன்று கிளியக்கிளிய கேட்கிற சத்தங்கள்.

‘பள்ளிக்குட மதிற்கல்லுக்குச் சண்டை பிடிக்கிறார்கள்’

செல்லத்துரையர் தான் விளக்கம் தந்தார்.

‘ஆமிக்காரன் சென்றிக்குப் போட்ட முள்ளுக் கம்பிக்குக்கூட சண்டை பிடிக்குதுகள்’

❀ வெளிவந்துவிட்டது

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையின் ஆதரவுடன்,

சென்னை புகல் வெளியீடுகளாக

இன்றைய உலகில் இலக்கியம் — கவிஞர் இ.முருகையன்
செப்பணிப்பட்ட படிமங்கள் — கவிஞர் சி. சிவசேகரம்

இந்தச் சத்தங்களில் ராசாத்தியின் கவனம் இல்லை.

தேடல்...

கண்டுகொள்ள விரும்பாத தேடல்...

ஆனாலும்.

கண்டுபிடித்து விட்டாள்.

எலுமிச்சையடியிலே..

‘அம்மா அம்மா அப்பா எப்ப வருவாரம்மா...’

சுபா தான் கேட்பது. இங்கு வந்துவிட்டால் அந்தக் கேள்வி நின்றுவிடும் என ராசாத்தி எப்படி எதிர்பார்த்திருக்க முடியும்? உண்மையாக வெளிநாட்டுக்குப் போய் பாதுகாப்பாக இருந்த சுபாவின் சித்தப்பா நாளைக்கு வந்துவிடுவார்.

ஆனால் சுபாவின் அப்பா...

சுபாவைச் சமாதானப் படுத்தச் சொன்ன பொய் வெளிநாட்டிலிருந்து எப்போ வரமுடியும்?

சிலவேளை ஆமி கம்புகளில் வைத்திருக்கலாம் என்ற நம்பிக்கையும் பொய்த்து விட்ட பிறகு..

‘அண்டைக்கு ஆமிக்காரங்கள் வீட்டைச் சுற்றிவளைத்தபோது எல்லாரும் ஒண்டாப் போய்த் துலைஞ்சிடாமல் சிதறி ஓடிய தாலை தானே இண்டைக்கு எனக்கு இந்த அவல வாழ்வு...’

மீண்டும் வழமையான தடத்தில் சிந்தனை விருண்டல்கள்...

‘அம்மா சொல்லுங்கோ அம்மா... அப்பா எப்ப வருவார்...’

சுபா மீண்டும் தாயின் முகத்தைத் தனக்கு நேரே திருப்பிய வாறு கேட்டாள்.

எலுமிச்சையடியில் செல்லத்துரையர் பொலித்தீன் பை ஒன்றினுள் எரிந்து மிஞ்சிய எலும்புகளையும், தள்ளிக்கிடந்த மண்டை ஓட்டையும் சேகரித்துக் கொண்டிருந்தார். இறுதிக் கிரிகை களுக்காக இருக்கவேண்டும்.

★

தூங்கிக் கிடந்தது காற்று — மிகத்
தூசு படிந்து தெரிந்தது பூமி
ஒங்கி உயர் நெடு வானில் — மெல்ல
ஒய்ந்து சரிந்து படுத்தது மேகம்.
சாய்ந்து தெரிந்தது குன்று, ஒரு
சுத்தமிலாது வழிந்தது கங்கை.
சோம்பித் துயின்றது ஆழி — அலை
செய்யுந் தொழிலை மறந்தது போல.

தேய்ந்து சிதைந்தது தேசம் — உயர்
தென்பை இழந்து நலிந்தனர் மாந்தர்
ஏங்கிக் கிடந்தனர் மாற்றம் — இனி
என்று வருமென்றிருந்தனர் மாந்தர்.

அந்நியர் போயினதாலே — முழு
ஆட்சி உரிமை தமதெனச் சொல்லி
முந்தினர் ஆண்டைகள் எல்லாம் — முன்னர்
ஆண்ட கதைபல ஆயிரஞ் சொன்னார்;
வேதத் திருமொழி என்றார் — மண்ணில்
வேற்றுமை என்றைக்கும் வேண்டுவதென்றார்
பெண்ணிலும் ஆண் உயர்வென்றார் — இன்னும்
அந்தணர் சாதியில் ஒங்கினர் என்றார்.
போர்க்குல மாந்தரும் மேலோர் — பின்
வைசியர் சூத்திரர்க்கே இடம் என்றார்
பஞ்சமர் கீழென்று சொன்னார் — பசு
மரடுகள் ஒர்படி மேலென்று சொன்னார்
சாதிக்குட் சாதிகள் கண்டார் — குலச்
சண்டையை மூட்டி நம் சாத்திரம் என்றார்
தீட்டுத் துடக்கென்றும் சொன்னார் — விரல்

தீண்டத் தகாதவர் பஞ்சமர், அன்னார்
பேர் சொல்லிப் பேசுதல் குற்றம் — தம்
தோன்றித் துணியுடன் முன்னிற்றல் குற்றம்
வீட்டுக்குள் வந்திடல் குற்றம் — கோவில்
வாசலைத் தாண்டி வருவதுங் குற்றம்
நீரைப் பகிர்தலும் குற்றம் — நல்ல
கோப்பையில் தேநீர் உறுஞ்சுதல் குற்றம்
சனாக் குலத்தரைத் தொட்ட — இளங்
காற்றுப் படுவதும் குற்றமே என்றார்.

கெஞ்சிப் பிழைத்தவர் உண்டு — தட்டிக்
கேட்கப் பயந்து மறந்தவர் உண்டு
கேட்டை எதிர்த்தவர் உண்டு — அவர்
உற்ற கதிகண்டு நெஞ்சு நடுங்கி
அஞ்சி இருந்தவர் உண்டு — தம்
ஆற்றல் அறிந்தவர் மாற்றங்கள் செய்ய
அஞ்சிக் கிடப்பதற்குண்டோ — இன்னும்
ஆயிரம் ஆண்டு பொறுப்பதற் குண்டோ!

தூக்கம் கலைந்தது காற்று — தன்னைச்
சூழவுந் தீமைகள் கண்டது காற்று
துன்பம் மிகுந்தது காற்று — கொடுஞ்
சீற்றம் மிகுந்து எழுந்தது காற்று
வீரம் மிகுந்தது காற்று—நெடு
விண்ணை அளந்து வளர்ந்தது காற்று
ஆழி நெடு மலை தாவி — இந்தப்
பூமியை ஓர்முறை சுற்றி விரைந்தது
சூறை எனப் பெயர் சூடி — எங்கும்
வீசி விசிறி விரிந்தது காற்று
கூவி எழுந்தது காற்று — அறை
கூலிப் பகையை அழைத்தது காற்று
எட்டி உதைத்தது காற்று — தலை
பற்றிச் சுழற்றி எறிந்தது காற்று
வெட்டித் தறித்தது காற்று — பகை
வேருடன் சாய முடித்தது காற்று.

துள்ளிக் குதித்தது மேகம் — கை
தட்டிச் சிரித்தது இடியொடு மின்னல்
வெட்ட ஒளிர்ந்தது வானம் — முகில்
உள்ளம் நெகிழ்ந்து பொழிந்தது தாரை
ஊறிக் குளிர்ந்தது குன்று — நீர்
உண்டு தன்தாகம் தணிந்தது பூமி
பொங்கி விரைந்தது கங்கை — அலை
துள்ளிக் குதிக்க மகிழ்ந்தது ஆழி
வேகந் தணிந்தது காற்று — இள
மேனிக்கின்பம் அளித்தது தென்றல்

சாதிகள் வேண்டியதில்லை — சொல்லும்
சாத்திரம் உண்டெனில் இன்றுடனில்லை
நானே எழும் புதுவையம் — நல்ல
நீதியின் முன் இனிப் பேதங்கள் இல்லை.

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை
நடாத்தவரும் பேராசிரியர் க. கைலாச
பதியின் 5-வது நினைவு ஆய்வுரங்கில்
சமர்ப்பிக்கப்பட்ட ஆய்வுக் கட்டுரை-1

கைலாசபதியின் விமரிசனம் — கோட்பாடும் நடைமுறையும்

தன் தவறை ஏற்காமறுக்கும் மனிதன்

கு நாட்டில் வாழ்ந்து வந்த மனிதன் ஒருவனுக்கு இஞ்சி
எங்கே வளர்வது என்பது தெரிந்திருக்கவில்லை. அது மரங்
களில் வளரும் என்று அவன் நினைத்திருந்தான்.

அது நிலத்தினுள் வளரும் என்று ஒருவன் அனுசூச
சொன்னான். அதை உண்மையென்று அவனால் நம்பமுடிய
வில்லை.

“என்னுடைய கழுதையை வைத்துப் உன்னுடன் பந்தயம்
கட்டுகிறேன். நாங்கள் பத்துப்பேரிடம் கேட்போம். அவர்கள்
அது நிலத்தில்தான் வளரும் என்று சொன்னால் இந்தச்
கழுதை உனக்குத்தான்” என்றான்.

அவர்கள் கேட்ட பத்துப்பேரும் இஞ்சி நிலத்தினுள் வள
ரும் என்றே கூறினர்.

அவன் “இந்தச் கழுதையை எடுத்துக்கொள்... ஆனால்
இஞ்சி மரங்களில்தான் வளரும் என்பதை நான் அறிவேன்
என்றான்.

சு ராஜா

எழுத்துலகில் நுழையம் இளைஞர்கள் எல்லாரும் போலவே,
கைலாசபதியும் தமது பள்ளிப்பருவத்திலே கட்டுரை, கதை, கவிதை,
நாடகம் ஆகிய பல்வேறு இலக்கிய வகைகளிலும் அக்கரைகொண்ட
புத்திரன். ‘தமிழ்மணி’, ‘இந்தசாதனம்’, ‘சுரபி’, ‘யுகம்’, ‘பிர
சண்ட விகடன்’, ‘வீரகேசரி’ முதலிய பல சஞ்சிகைகளிலும் பத்தி
ரிகைகளிலும் அவருடைய ஆக்கங்கள் வெளியாயின. அவற்றுள்
பல, கட்டுரைகள்; நேறு சில சுவைகள்; மற்றுஞ் சில
சுவைகள்; இவற்றைத் தவிர நாடகங்கள் சிலவற்றை
யும் அவர் எழுதினார். அவை ‘இலங்கை வாடுவியில்’
ஒலிப்பரப்பாயின. உலிப்பட்ட நண்பர்களுக்கும் கைலாசபதிநீண்ட
கடிதங்களை எழுதவதண்டு. அந்தக் கடிதங்களிலுங் கூட, கட்டு
ரைப் பாங்கான பகுதிகள் காணப்பட்டன. கவிதைத் துணுக்குகள்
கூட இடையிடையே இடம்பெறுவதண்டு. பிற்காலத்திலே விமரி
சன முன்னோடி என்று போற்றப்பட்ட பேராசிரியர் க. கைலாசபதி,
தமது எழுத்து முயற்சிகளின் தொடக்க காலத்திலே, பல துறைகளி
லும் ஈடுபட்டுப் பரிசோதனைகளைச் செய்து பார்த்த ஒருவர் என்
பதை நினைவிற் கொள்ளுதல் நன்று. எடுத்துக்காட்டாக, ரேயல்

கல்லூரியில் அவர் பயின்றகொண்டிருந்த காலத்தில் (1951-1952) எனக்கு எழுதிய கடிதங்களோடு தாம் ஆக்கிய கவிதைகள் சிலவற்றையும் எனது பார்வைக்காக அனுப்பி வைப்பது வழக்கம். ஒரு தடவை அவருடைய கவிதையொன்றை நான் சற்று அதிகமாகவே பாராட்டி எழுதிவிட்டேன். மறு கடிதத்தில் அவர் எழுதியிருந்த சில வரிகள் பின் வருமாறு —

“ சில வேளைகளில் உமக்கும் flatterring என்ற பவ்வீமை இருக்கத்தான் செய்கிறது. நான் வேறு நண்பர்கள் எல்லோரும் உம் கவிதா வன்மை பற்றிக் கூற, நீர் எவைக்குத்தான் ஏதோ உணர்ச்சிக் கனவில் கவிதைச் சன்மை தெறிக்கிறது என்று நெஞ்சறிந்த பொய் கூறுகிறீர். இலக்கியத்தில் ஆர்வமுள்ள எமக்கெல்லாம் சற்றே சற்று அதிகம் தான். அதற்காக ‘எல்லை’ ‘தரணி’ பொறுக்குமோ யானும் புலவெனில்” என்று ஏன் கூறப்பண்ணுகிறீர்? அன்பரே, என்னை விமர்சகன் என்று சொல்லும். ஓரளவு உண்மை இருக்கிறது. ஆனால் எனக்கு ‘கவிதை கைவழிச் சரக்கு’ (வெளிவராத தனிப்பட்ட கடிதம்).

கவிதைகளை மட்டுமன்றி, கதைகளையும் நாடகங்களையும் ஆக்க வேண்டும் என்று அவரிடமிருந்த ஆர்வம், காலப் போக்கிலே தேய்ந்துபோயிற்று. கைலாசபதி தமது திறை எது என்று தேர்ந்து தெரிந்துகொண்டார். இலக்கிய விமரிசனமும் ஆய்வுமே தமக்கு உரிய — ஏற்ற — புலம் என்னும் துணிவு உண்டாயிற்று. இவ்வாறு அவர் விமரிசனம் என்னும் எல்லைக்குள்ளே தம்மைக் குறுக்கிக் கொண்டமையால், தமிழ் எழுத்துலகம் ஓர் ஆக்க இலக்கிய எழுத்துக் கலைஞனை இழந்துவிட்டதே என்று நம்மிற் சிலர் விசைப்படக்கூடும். ஆனால், அதனை ஓர் இழப்பு என்று நாம் கருதக்கூடுமாலை, அந்த இழப்பு வேறொரு விதத்திலே நமக்குப் பெரிய இலாபத்தைத் தந்திருக்கிறது. அந்த இலாபம் என்ன?

நாம் சிறந்த விமரிசன அறிஞர் ஒருவரைப் பெற்றெடுத்தோம். இலக்கிய ஆய்வாளர் ஒருவர் நமக்குக் கிடைத்தார். இந்த ஆய்வாளர், தமிழுலகில் அன்று அதிகமாய் நடமாடிய பெரும்பாலான ஆய்வாளர்களினின்றும் வித்தியாசப்படும் ஒருவராய் அமைந்தார். அந்த வித்தியாசங்கள் யாவை? கைலாசபதியின் தனித்தன்மை எவ்வாறு அமைகிறது? அவருடைய முத்திரை எப்படிப்பட்டது?

இவைகளை உணரவதற்கு நாம் அவருடைய விமரிசனக் கோட்பாடுகளையும் நடைமுறைகளையும் உணருதல் வேண்டும்.

கைலாசபதியின் விமரிசனம் என்று வரும்போது, அவற்றிலுள்ள முக்கியமான பண்புகள் இரண்டை நாம் முதலிலே கவனித்தல் வேண்டும். அவை பின்வருமாறு —

- (1) நவீன இலக்கியத்தில் அவர் தலைமையான அக்கறை பூண்டிருந்தமை;
- (2) விமரிசனம் செய்யுட்போது கலைஞனையும் அளந்து படைப்புகளையும் பரிவுடன் அணுகியமை.

வெறும் ஊக்கத்தை அளித்துத் தட்டிக்கொடுத்துவிட்டு விலகுதலு அவருடைய முறைமையாக இருக்கவில்லை. அவர் அளித்த ஊக்கம் அறிவுபூர்வமான தீர்ப்புடன் முரண்படாமல் அமைந்தது; ஆகையினால், ஆக்கபூர்வமாகவும் இருந்தது.

நவீன இலக்கியத்தில் அவர் அக்கறை கொண்டிருந்தார் என்பதற்குச் சான்றுகள் தேவையில்லை. ஈழத்து இலக்கியப் படைப்புகள் 1960 ஆம் ஆண்டை ஒட்டிய காலப்பகுதியிலே சில தனித்தன்மை வாய்ந்த தடங்களிலே பாய்ந்திருக்கின்றன. எழுத்துலக நோக்குப்பற்றியும் அத்துறையில் நடந்தேறிய சாதனைகளைப்பற்றியும் பல்வேறு அபிப்பிராயங்களையும் கொண்டவர்கள்கூட, இதனை ஒப்புக்கொள்வார்கள்; ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இதற்கெல்லாம் தனியொரு மனிதர்தான் காரணமாயிருந்தார் என்று எவரும் சொல்லத் துணியார். அவ்வாறு சொல்வது அபத்தமானது. இலக்கிய வரலாறென்பது (ஏன், சமூக வரலாறுந்தான்) பல்வேறு சக்திகளின் தொழிற்பாட்டினால் நிறைவேறுவது. அது ஒரு கூட்டு முயற்சியின் பேறு, தனி நபர் ஒருவராலோ சிறு குழு ஒன்றினாலோ வழிநடத்தப்படுவது அன்று. இந்த நூற்றாண்டின் பிற்பகுதிக்குரிய தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றை வழிப்படுத்தி, அதனை இடத்துடனும் காலத்துடனும் குத்திப் பற்ற வைப்பதிலே சக்திகள் பல தொழிற்பட்டுள்ளன. அந்தச் சக்திகளுள், கைலாசபதியின் விமரிசனங்களுக்கும் பிரதானமானதோர் இடம் உண்டு. நுணுகி நோக்குவோர், அதிக சிரமமின்றி இதனை உணர்ந்துகொள்வார்கள்.

கைலாசபதியின் விமர்சனம் பற்றி நோக்கும்போது, அவர் எழுதிய நூல் மதிப்புகளையோ அணிந்துரைகளையோ கட்டுரைகளையோ மாத்திரம் கருத்திற் கொள்வது பொருந்தாது. அவற்றோடு கூட சொல்லாலும் செயலாலும் அவரது விமரிசன புத்தி தொழிற்பட்ட மறை நம் அவதாரிப்புக்கு உரியது. தரமான படைப்புகளுக்கும்

சப்புச் சுவர்களுக்கும் பேதங்கண்டு, வரிசை அறிந்து, பாகுபடுத்தும் பணியிலே அவர் மூன்னணியில் நின்றார். 'தினகரன்' ஆசிரியராக இருந்த போதும் அதற்கு முன்பும் பின்பும் அவருடைய கூர்மையான அபிப்பிராயங்களின் பரிசுயத்தினால் வழிநடத்தப்பட்டோர் பலர். அவர்களுடைய எழுத்துலகிலே ஒரு சில காரியங்களை நிறைவேற்றியிருக்கிறார்கள். அந்தக் காரியங்கள் மீட்டு எழுத்துலகின் நவீன வரலாற்றைச் சமைக்கின்றன; பரந்த தமிழகத்து இலக்கியத் துறையிலும் சில எதிரொலிகளை எழுப்பியுள்ளன.

ஆனால், கைலாசபதியின் தனி நூல்கள் சிலவற்றை மட்டும் படித்தவர்கள், இவரும் பண்டைக்காலம்பற்றிய சிந்தனைகளில் முழுகிய ஒருவரே என்றும் கருதிக்கொள்ளவும் கூடும். இவருடைய 'வீரயுகத் தமிழ்க் கவிதை' (ற்றமில் ஹீரோயிக் பொயெற்றி) பற்றியது. 'பண்டைத் தமிழர் வாழவும் வழிபாடும்' என்பது மற்றொரு நூல்.

மேலோட்டமாகப் பார்ப்பவர்களுக்கு, 'வீரயுகத் தமிழ்க் கவிதை' சங்கத் தமிழ்பற்றிய 'மற்றுமேல் ஆராய்ச்சி' என்னும் மனப்பதிவை உண்டாக்கலாம். ஆனால், அதன் வாயிலாக, கைலாசபதியார் கண்டறிந்து கூறும் உண்மைகள் எவை என்று நாம் நோக்குதல் வேண்டும். சங்கத் தமிழில் — அதாவது, சான்றோர் செய்யுளில் — இடம் பெறும் பாட்டுக்கள் வாய்மொழி மரபில் எழுந்தவை என்பதை அகச்சான்றுகளால் நிலைநாட்டியுள்ள அவர், கிரேக்க பழம் பாட்டுகளுடன் அவற்றை ஒப்பிடும் காட்டியுள்ளார். அந்த நூல் வெளியாகிய சமயத்தில், அதுபற்றி நான் எழுதிய வரிகள் சில இந்த இடத்தில் நினைவுகூரத்தக்கவை—

“சான்றோர் செய்யுள்களிலிருந்து நாம் உய்த்துணரும் தமிழர் சமுதாய உமைப்பினையும் பண்புகளையும் அக்காலத்தினை ஒத்த நாகரிகப் படியில் இருந்த வேற்றின மக்களுடைய சமுதாய அடையப் போடும் பண்போடும் ஒப்பிட்டுக் காட்டுவதும் இந்த நூலில் ஒரு சிறப்பாகும். இதனால் உலக மக்களுடன் நாமும் ஒருங்கு வைக்கப்பட்டு, உலகின் ஒருபகுதியே தமிழகமும் என்னும் பொதுமை உணர்வு ஊட்டப்படுகிறது. தன்னோர் இல்லாதவன் தமிழன் என்ற சிவநிறைவுக்கும் சுயகாமத்துக்கும் விரோதமானது, இந்த உணர்வு. பிரபஞ்சத்தின் மையம் பூமியே என்ற பழைய கொள்கை தவிடு பொடியாகி, பிரபஞ்சத்தின் ஒரு மூலையில் உள்ள அற்பமான கிரகமே பூமி என்ற கண்டுபிடிப்பு, தத்துவஞானிகள் பலரைத் திகைக்க வைத்தது என்று சரித்திரம் கூறுகிறது. அவ்வாறான திகைப்பும் அதிர்ச்சியும் சில சுயமையத் தமிழ்ப்பற்றாளர்களுக்கு இத்தகைய ஒப்பீடுகளினால் உண்டாகக்கூடும். ஆனால் உலகத்துத்

பேரினங்களுக்கு உரிய பண்புகள் எங்களுக்கும் இருந்தன என்ற உணர்வு, மிகவும் ஆரோக்கியமான ஒன்றே ஆகும். 'என்னைவிட ஒருவரும் இல்லை என்ற தன்மூப்பைக் காட்டிலும், 'அயலவனைப் போன்ற பண்புகள் எனக்கும் உண்டு; நான் அசாதாரணமானவன் அல்லன்' என்ற தெளிவு, சமநிலை எனவும் ஒப்புரவு எனவும் பேசப்படும் தமிழ்ப்பண்பே ஆகும். ('தினகரன்', 1969).

பல்கலைக்கழகப் பட்டமொன்றைப் பெறுவதற்குச் செய்யப்பட்ட தேரார் ஆராய்ச்சியிலும் சமூக ஆரோக்கிய நோக்கம் முனைப்போடு வெளிப்படுவது கவனிக்கத்தக்கது. அதே சமயத்தில், பண்டைய நிலைமைகள்பற்றிய பரிசீலனையே இந்த ஆராய்ச்சி என்பதனையும் எவரும் மறுக்கமாட்டார். இதே போன்று, 'பண்டைத் தமிழர் வாழவும் வழிபாடும்' என்னும் ஆக்கத்திலும் பழங்காலத்து நடைமுறைகளும் சடங்குகளும் தத்துவங்களும் பற்றிய செய்திகள் பரிசீலனை செய்யப்படுகின்றன. சில வழிபாட்டின் புராதன வரலாறு, வீரயுகத்தின் சில அம்சங்கள் பற்றிய ஆராய்ச்சி, தாய்த்தெய்வ வழிபாடு, கள வேள்வி, சமயப்பூசல், பகல்வீறு, சிலம்புக் காப்பிய காலத்துச் சமுதாய நிலை, சோழப் பேரரசின் அரவணைப்பில் நிமிர்ந்தெழுந்த சைவசித்தாந்தம் என்ற பெருந்தத்துவத்தின் வரலாற்றுப் பின்னணி, பரணி பற்றிய ஒரு குறிப்பு — இவையெல்லாம், 'பண்டைத் தமிழர் வாழவும் வழிபாடும்' என்னும் நூலிலே, பேராசிரியர் எழுதியுள்ள சில விடயங்கள்.

இவற்றை நோக்கும்போது, நவீன உலகுடன் தொடர்பில்லாத இந்தச் சங்குகள்பற்றி எல்லாம் எழுதிக் குவித்த கைலாசபதி, நவீன இலக்கியத்தின்பால் அக்கறை கொண்டிருந்தார் என்று கூறுவது முரண்பட்ட கூற்று என்று கூடச் சிலர் கருதலாம். ஆனால் இது முரண்பாடு அன்று; இது முரண்போலி. அதாவது, இங்கு முரண் என்று தோற்றுவது, ஒரு போலித் தோற்றமே ஆகும். பழமைக்கும் புதுமைக்கும் உள்ள தொடர்பினைப் பேராசிரியர் எவ்வாறு கண்டு காட்டுகிறார் என்பதை விளங்கிக்கொள்வது முக்கியமாகும்.

பழமையைப் பழமையின்பொருட்டே காதலித்தவர் அல்லர், பேராசிரியர். பழமையிலிருந்து நாம் படித்தக் கொள்ளக்கூடிய பாடங்கள் பல. அவற்றின் பொருட்டே அதனை அணுகிறார். அந்தப்பாடங்கள் பலவற்றுள்ளும் ஒரு முக்கியமான பாடத்தினை அவர்பெரிதும் வற்புறுத்தினார். அது இது — மனிதச் செயல்களின் கூட்டுத்தொகுப்பே வரலாறு. அச்செயல்களை அவர்களின் சித்தங்கள் தூண்டிவிடுகின்றன. சித்தங்கள் அவர்களின் கருத்தை பிரதிபலிப்பன. கருத்துகள் தோன்றுவதற்குக் காலமும் இடமும் வேண்டும். காலமும் இடமும் ஆகிய

நிலைக்களன்கள் சடவுலகின் கூறுகள். எனவே சடவுலகின் சம்பந்தமற்று, கேவலமான வெற்று லெளியில் எண்ணங்கள் உற்பத்தி ஆவதில்லை. இதன் கருத்தென்ன? நாகரிகம், கலை, மதம், பண்பாடு, தத்துவம் முதலான மனித முயற்சிகளின் வரலாறு முழுவதையும் முறைப்படி ஆராய்ந்துகொண்டு போலோமானால், அவற்றுக்கும் சடவுலகக்கும் உள்ள தொடர்பு, வியக்கத்தக்க அளவு நெருக்கமானது என்பது புலப்படும். இத்தொடர்புகளை இனங்கண்டு, பிடித்துப் பொருத்தி நோக்கும்போது, பண்பாட்டின் வரலாற்றிலே சில கோலங்கள் தென்படுகின்றன, இக்கே வங்கள் பல்வேறு நாட்டவர், மொழியினர், மதத்தவர் மத்தியிலே எவ்வெவ்வகை வேறுபாடுகளோடு இயல்கின்றன என்றும் படிப்போமானால், நாகரிகம், பண்பாடு, தத்துவம்பற்றிய நம் விளக்கம் திட்பநுட்பம் வாய்ந்ததாய் அமையும். பண்பாட்டு வரலாற்றுப் படிப்பு வழங்கும் உள்ளொளி நமக்கு இந்த வழியிலேதான் கிட்டுகிறது. இவ்வாறான உள்ளொளியைத் தமது விமரிசன நடைமுறையிலே பாய்ச்சிப் பயன்படுத்துவதே நமது பேராசிரியரின் செயல்நெறி எனலாம். இச்செயல்நெறி அவரைச் சில கோட்பாடுகளுக்கு இட்டுச் செல்கிறது. அவற்றைப் பொழிப்பாக்கிச் சொல்வதானால் —

(அ) தொடர்பியல் வாதம்;

(ஆ) பல் துறை அணுகல்;

(இ) இயங்கியல் நோக்கு

என வகுத்துக் காணலாம். இவை ஒவ்வொன்றுப்பற்றியும் சில குறிப்புகள் தருவோம்.

முதலாவது தொடர்பியல் வாதம். இது 'றிலேற்றிவிசம்' எனப்படும். இலக்கியகாரர் சிலர், இலக்கியம் சுத்த கயம்படவானது என்றும், அதனை வேறு மனித முயற்சிகளுடன் தொடர்புபடுத்திப் பரிசீலனை செய்வது அதனைக் சளங்கப்படுத்திவிடும் என்றும் ராதிடுவர். இவர்களுடைய கருத்தின்படி, கலைஞரின் சனிதன்மை மூக்கியத்துவம் பெறுகிறது. கருவிலே திரு உடையலஞ்சிய கலைஞன் பொதுமக்களைவிட மிக மேம்பட்டவன்; சாமர்ன்ய உலகைச் கடந்து அப்பாலுக்கு அப்பாலாய் நிற்பவன்; தெய்வத்தன்மை வாய்ந்தவன்; ஆகவே, அவனுடைய படைப்புகளும் தெய்வத்தன்மை வாய்ந்தவை; பரம அநுபூதி நிலையில் மலர்வன — அவனுடைய பவித்திரமான படைப்புகள்; எனவே, அந்தப் படைப்புகளைச் சுவைக்கும் நாம், அவற்றை வேறு பிற லெளியலகச் சமாசாரங்களுடன் தொடர்புபடுத்தக்கூடாது; தத்துவக் கோட்பாடுகளும் சட்டமும் சம்பிரதாயமும் ஆகிய இவை எல்லாம் கலை இலக்கியப்

படைப்புகளை அணுகும் தகுதி இல்லாதவை; ஆகவே அந்தப் படைப்புகளை, பிற படைப்புகளுடனோ, உலக வரலாற்றுடனோ, மொழி இலக்கிய வரலாற்றுடனோ, தத்துவ தரிசனங்களுடனோ, அரசியற் கோட்பாடுகளுடனோ சேர்த்து எண்ணுவது முறையாகாது — இப்படியெல்லாம் கருதுகிற விமரிசனக் கோட்பாடு தனி முழுமைவாதம் (அப்சொல்யூற்றிகம்) எனப்படும். பேராசிரியர் கைலாசபதி இதற்கு எதிர்மாறான கோட்பாட்டினை உடையவர். அவர் தொடர்பியல்வாதி. பழைய மரபுகள், சம்பிரதாயங்கள், தத்துவ நோக்குகள் அரசியற் கொள்கைகள், அறிவியல் விருத்தி நிலை ஆகிய சகலவற்றையும் தொடர்புறுத்தியே கலை — இலக்கியப் படைப்புகளை மதிப்பிடு செய்யவேண்டும், என்னும் கருத்தினை உடையவர். அவருடைய விமரிசன நடைமுறை இந்தக் கருத்துக்குச் சாட்சியாக விளங்குகிறது.

தொடர்பியல்வாதியாக அவர் இருந்தமையின் தருக்கரீதியான பேராக, அவரது செயல் நெறி 'பல்துறை அணுகல்' ஆயிற்று. வரலாறு, சமூகவியல், அரசியல், தொல் மனிதவியல் (அந்திற் ப்பெலொஜி) ஆகிய துறைகளுடன் தொடர்பு படுத்தியே தமது ஆய்வுகள் பலவற்றையும் மேற்கொண்டுள்ளார். இந்த கையிலே தமிழ்நாட்டு ஆய்வாளராகிய நா. வானமாமலை அவர்களின் பணிகளைக் கைலாசபதியின் பணிகளோடு ஒப்பிடலாம். இவர்கள் இருவரும் 'கொண்டும் கொடுத்தும்' ஒருவரையொருவர் வளம்படுத்திக் கொண்டனர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

பல்துறை அணுகலோடுகூட, இயங்கியல் நோக்கும் கைலாசபதியின் நோக்குநிலையில் முக்கியமான இடத்தைப் பெறுகிறது. இயங்கியல் நோக்கினை 'டயலெக்ட்ரிக்கல் அப்ரோச்' என்பர். இந்த இயங்கியல் நோக்கு எண்ணங்களின் உள்ளும், செயல்களின் உள்ளும் 'காலம்' என்னும் எண்ணக் கருவைப் புகுத்துகிறது; இயக்கத்தையும் புகுத்துகிறது. மனித எண்ணங்களும் செயல்களும் காலத்தோடொட்டி மாற்றம் பெற்று வளர்ந்தும் தேய்ந்தும், பாய்ச்சல் பெற்றும் இயங்குவன என்னும் கருத்தோட்டம் இங்கு முதன்மைபெறுகிறது. இந்த இயங்கியல் நோக்கு மாக்கிய மெய்யியலின் செம்பாதியாகும் என்பது பலரும் அறிந்ததே.

நாம் முன்னர் குறிப்பிட்டவாறு நவீன இலக்கியத்திலே தலைமையான அக்கறை கொண்ட கைலாசபதி, பழமைச் செய்திகளோடு உறவாடுவதற்கும் கணிசமான அளவு காலத்தை அர்ப்பணித்தது ஏன் என்பது இப்போது தெளிவாகும். கைலாசபதி பேரார்வத்துடன் மேற்கொண்ட நாவலர் ஆய்வுகளும், 'கோயில்

தத்துவமும் சமய வாழ்க்கையும்' (கைலாசபதி, 1980: 77—96) என்பது போன்ற கட்டுரைகளும் எப்படியான அடிப்படையிலே பிறப்பெடுத்தன என்பது இப்போது விளங்கும்.

நமது பேராசிரியரின் 'அடியும் முடியும்' என்னும் நூல், அவருடைய இயங்கியல் நோக்குக்குத் தலைசிறந்த உதாரணமாகத் திகழ்கிறது.

இனி, படைப்புக் கலைஞன்பால் அவர் கொண்டிருந்த பரிவுபற்றிச் சற்றே நோக்குவோம். கலையாக்கம்பற்றியும் 11-03-53 இல் எனக்கு எழுதிய ஒரு கடிதத்திலே, கைலாசபதி பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார் —

கலைஞனுக்கு ரஸ உணர்ச்சி இன்றியமையாதது என்று உமக்குத் தெரியும். கலையின் தத்துவத்திலேயே சிருஷ்டியும் ரஸனையும் or [அல்லது] விமர்சனமும் இருப்பதும் தெரியும். ஆனால், ஒரு பேதம் — இரண்டிற்கும். சிருஷ்டி செய்கையில் அதன் முடிவைப் பற்றி — பயன்பற்றி — சிந்திக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லை. சிந்திக்கவும் தேவையில்லை ஆனால், விமர்சனத்திற்குக் கடமையிருக்கிறது — ரஸ உணர்ச்சியை — கலா ரஸனையைப் பண்படுத்துவது. எனவே விமர்சனத்திற்கு நோக்கம் இருக்கிறது. நோக்கம் மனித வாழ்க்கை சம்பந்தமானது மட்டுமல்ல; அழகு, கலைநுட்பம் சம்பந்தமானதும். எனவே ஒவ்வொரு கலைஞனிலும் ஆரம்பத்தில் சிருஷ்டியும் விமர்சனமும் உள்ளிருக்கிறது. ஆனால், விமர்சனம் சுய விமர்சனமாவது குறைவு. (இதெல்லாம் உண்மைக் கலைஞர்கள் மட்டில்). சுய விமர்சனத்தின் தன்மை என்னவென்றால் [அந்த] விமர்சனம் ரஸ உணர்ச்சியினின்றும் எழுவதாகும்... ரஸ உணர்ச்சி என்பது sensibility. ரஸ உணர்ச்சிக்கு இரு தன்மைகள். அவை, சிருஷ்டி; விமர்சனம். ஆனால், பண்பட்ட ரஸ உணர்வு அருமையானது. ஆனால், அதிகம் விரும்பப்படாதது — பொதுமக்களால். உண்மையில் வளர்க்கப்படவேண்டியது. இதனால் சிருஷ்டிகர்த்தாவும் விமர்சனமும் ஒரே நபராயிருந்தால் திறமாயிருக்கும். நல்ல ரஸ உணர்ச்சியுள்ள விமர்சகர்கள் தலைசிறந்த சிருஷ்டி கர்த்தாக்களாக இருந்திருக்கிறார்கள்... (வெளிவராத தனிப்பட்ட கடிதம்).

ரேயல் கல்லூரியிலே பல்கலைக்கழக புத்தக வகுப்பு மாணவராக இருந்த சமயத்தில், கைலாசபதி எழுதிய கடித வரிகள் — இவை. அச்சமயத்தில், படைப்பும் திறனும் அவருடைய ஆளுமைக் கூறுகளாக ஒருங்கே அமைந்திருந்தன. பின்னர் படைப்புத் தொழிலைப் படிப்படியாகக் குறைத்துக்கொண்டு, திறனையே தம் வாழ்க்கைப் பணியாக வரித்துக்கொண்டார். ஆயினும் அவருள்

இருந்த படைப்பாளியும் உயிரோடுதான் இருந்தான். ஆசையினாலே தான் அவர் கலைப்படைப்பாளியையும் படைப்புகளையும் பரிவோடு அணுகினார். மூத்த படைப்பாளிகளும் இளைய படைப்பாளிகளும் அவருடைய விமர்சனங்களையும் மதிப்புரைகளையும் அணிந்துரைகளையும் விசுவாசத்துடன் நாடி நின்றமைக்கான காரணம் — அந்த இரகசியம் — இங்கேதான் இருக்கிறது.

3

படைப்புகளைப் பரிவுடன் அணுகினாலும், அறிவினைக் கருவியாகிப் புறவயமாக ஆய்வு செய்து தீர்ப்பளிக்கும் நச்சிரத்தன்மையை அவர் இம்மியும் கை நெகிழ விடவில்லை. அவரைப் பொறுத்த மட்டில் இரசனையும் கண்டனமும் ஒரே பண்டத்தின் இரு வேறு பக்கங்கள். கலைஞர் ஒருவருடைய தலையாய இரசிகராகவும் அதே கலைஞர்பாலுள்ள குறைகளை எடுத்துக்காட்டும் கண்டன கர்த்தா வாகவும் சில வேளைகளிலே கைலாசபதி இருந்துள்ளார். அவை "நல்லுறவிலும் நட்பிலும் மலர்ந்த இரு அமிசங்கள்" என்பது அவருடைய கருத்தாகும்.

உண்மையில், திறனும் இரசனை என்றும் கண்டனம் என்றும் பிரித்துப் பேசுவதே தவறு. திறனும் இரசனை இலக்கியப் பயில்வின் இன்றியமையாத உயிர் மையம் ஆகும். ஒரு படைப்பின் உண்மையான இயல்பு எது என்பதை இலக்கிட்டு, அதனை வாசகர்களுக்காக வியாக்கியானஞ் செய்து அறிமுகப்படுத்துவது விமர்சனத்தின் பணிகளினுள்ளே தலையாய ஒன்றாகும். திறனும் அல்லது விமர்சனத்திலே இலக்கியம் பற்றிய விபரிப்பும், விளக்கமும், பகுப்பாய்வும், தொகுப்பாய்வும், மதிப்பீடும் அடங்கும். [இவற்றை ஆங்கில வானார் முறையே டிஸ்கிரிப்டிவ், இன்டர்பிரெட்டேஷன், அனலிசிஸ், சிந்திசிஸ், ஜட்ஜ்மென்ட் என்பர்]. இந்த ஐந்து கூறுகளையும் உள்ளடக்கிய முழுமையான திறனாய்விலே, ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்து இலக்கியப் படைப்பின் இயல்புகள் தெளிவாக்கப்படும். இந்தத் தெளிவானது பழங்காலத்துடனும் வருங்காலத்துடனும் தொடர்புபடுத்தப் பெறுமானால், வருங்கால வளர்ச்சிக்கு வேண்டிய நியமங்களும் அங்கு மறைமுகமாக பிறப்பிக்கப்படுகின்றன.

பேராசிரியரின் விமர்சன நடைமுறையிலே, மேற்கூறிய நியமப் பிறப்பாக்கம் மிகவும் பலிதமான வகையிலே நிறைவேற்றப் பட்டிருக்கிறது.

அவர் எழுதியுள்ள 'இலக்கியமும் திறனும்' என்னும் நூல், இந்த நியமங்கள் பற்றிய நேரடியான விளக்கங்கள் சுவைநிறைந்திருக்கிறது. இலக்கியத்தின் இயல்புகளையும் ஆக்க முறைமையையும்

மிட்டுக் கொள்கைகள் பல உருவாகியுள்ளன. இவை இலக்கியக் கொள்கைகள் எனப்படும். இக்கால ஆராய்ச்சியாளர்கள் முக்கிய மெனக் கருதும் இலக்கியக் கொள்கைகள் —

- (1) அவயவிக் கொள்கை,
- (2) அறவியற் கொள்கை,
- (3) உணர்ச்சிக் கொள்கை,
- (4) அழகியற் கொள்கை,
- (5) சமுதாயக் கொள்கை

என்னும் ஐந்துமேயாகும் என்பதைப் பேராசிரியர் அந்த நூலிலே சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். இவற்றையிட்டுத் தமது விளக்கங்களையும் குறிப்புரைகளையும் ஆங்காங்கே தந்துள்ளார். இவற்றுள்ளே தாம் பெரிதும் சார்ந்துள்ள கொள்கை எது என்பதைத் தமது நூலில் அவர் வெளிவெளியாகக் கூறவில்லை. ஆயினும், அவருடைய விமரிசன நடைமுறையை நுணுக்கமாக நோக்கும் எவரும், 'சமுதாயக் கொள்கையே' அவர் ஆதரிக்கும் கொள்கை என்பதை உய்த்துணர்வதற்கு அதிக நேரம் பிடிக்காது. சமுதாயக் கொள்கைபற்றி அவர் இந்த நூலிலே தரும் குறிப்புரைகள் சில மனங்கொள்ளத்தக்கன—

“சமுதாயக் கொள்கை இலக்கிய கர்த்தாவைச் சுவானுபவம் பெற்ற தனிப்பிறவியாகக் காணவில்லை. இக்காலத்தில் எழுந்த அறிவுத்துறைகளும் இயக்கங்களும் அவனையும் பாதிக்கின்றன. அவன் ...”பெரும்பாலான மாந்தரிலிருந்து தன்னைத்தானே பிரித்துக்கொள்ள இயலாது. அவ்வாறு லேண்டுமென்றே தன்னை ஓர் எழுத்தாளன் சமுதாயத்தின் இயக்கங்களிருந்து துண்டித்துக் கொண்டால், அவன் மெய்மையைப் புறக்கணிக்கின்றான்.

சமுதாயக் கொள்கை கலை, இலக்கியத்தில் வெளிப்படுப்போது யதார்த்தவாதம் என்று வழங்கப்படும். அறவியல், உணர்ச்சியூட்டும் பொருள், அழகுக் காட்சி என்றெல்லாம் மனித அனுபவத்தைக் கூறுபடுத்தாமல், மனிதனுக்குரிய எதனையுமே புறம்பானதாகக் கருதாது, மாநிலம், 'பயனுற வாழ்வதற்கு' ஏற்ற இலக்கியத்தை மெய்மை பிறழாத வகையிற் படைப்பதே இக்கொள்கையின் பிரதான இலட்சியமாகும். இக்கொள்கையின் விளைவாக, கவிதை மட்டுமன்றி, உரைநடையில் இயற்றப்படும் சிறுகதை, நாவல், நாடகம் என்பனவும் புதிய புதிய பொருள்களையும் உத்திகளையும் கொண்டு வளர்ந்து வருகின்றன”. (கைலாசபதி, 1972 : 88).

'மாநிலம் பயனுறுவது' மிகவும் பொதுவான ஓர் இலட்சியமாகும். இந்த இலட்சியத்தைப் பேராசிரியர் எவ்வாறு விளங்கிக் கொண்டார்? அதனை எவ்வாறு விளக்கினார் என்பன முக்கியமான கேள்விகள்.

மாநிலம் — அதாவது மனிதப் பிறவிகள் — பெறவேண்டிய பயன்களுட் பலவும் மாக்கிய சிந்தனை வழிப்பட்ட செயற்பாட்டினாலேதான் எய்தப்படலாம் என்ற கொள்கைப்பற்று, கைலாசபதி அவர்களிடம் இருந்தது. இது விதந்து கூறப்பட வேண்டாத வெளிப்படை உண்மையாகும். 'நவீன இலக்கியத்தின் அடிப்படைகள்' என்னுங் கட்டுரையில் வரும் இரண்டு பந்திகள் அவதானிக்கத்தக்கன —

“... நவீன காலத்தை வெவ்வேறு கோணங்களிலிருந்து நோக்குபவர்கள், வெவ்வேறு பெயரிட்டழைப்பர். மக்கள் யுகம், ஜனநாயக யுகம், விஞ்ஞான யுகம், குடியரசு யுகம், என்று பற்பல சொற்றொடர்கள் வழக்கிலுள்ளன.

... இன்னும் கூறுவதானால், முற்கூறிய தொடர்களில், மக்கள், சமுதாயம், சமூக நலன், புரட்சி முதலிய கருத்துப் படிவங்கள் நேரடியாகவும் மறைமுகம்கவும் புலப்படுவதைக் காணலாம். இவை நவீன காலத்துக்குரிய சிறப்பியல்புகளாக இருப்பதாலேயே இலக்கியத்திலும் கவிர்க்க இயலாதவாறு பிரதிபலிக்கின்றன உதாரணமாக, இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழிலக்கியத்திலே (குறிப்பாக, 1917-ம் வருடம் நடந்தேறிய மகத்தான அக்டோபர் புரட்சிக்குப் பின்னர்) மெல்ல, மெல்ல, பொதுவுடைமைச் சிந்தனைகளும் இயக்கங்களும் பரவியதைத் தொடர்ந்து, இலக்கியத்தில் அவற்றின் தாக்கமும் விளைவும் அதிகரித்து வந்துள்ளன. இதனால், இலக்கியங்கள் பலவற்றில் மார்க்சியத் தத்துவமும் கொள்கைப் பரம்பலும் குறிப்பிடத் தக்கனவாய் இருக்கின்றன. நவீன இலக்கியங்கள் இந்நிலையைப் பிரதிபலித்தல் இயல்பே. (கைலாசபதி, 1980 : 26 — 27).

கைலாசபதியின் பொதுவுடைமைச் சார்பும் மாக்கிய நாட்டமும் மிகவும் கண்கூடாக இங்கு முனைப்புப் பெறுவதை நாம் அவதானிக்கிறோம். 'இலக்கியத்தில் மார்க்சிய எதிர்ப்பு' என்ற கட்டுரையிலும் அவருடைய கருத்தியற் சார்பு பற்றிய மேலதிக விளக்கத்தினை நாம் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

4

இலக்கியத்தின் 'இயல்பு' — நோக்கம்பற்றிப் பல்வேறு கொள்கைகள் இருப்பதுபோலவே, திறனாய்வின் இயல்பு நோக்கம் பற்றி

யும் பல்வேறு கொள்கைகள் உள்ளன. இவற்றைப் பற்றியும் கைலாசபதி விளக்கமாக எழுதியுள்ளார். மேலூட்டு இலக்கியத் திறனாய்வு வரலாற்றாசிரியர் சிலரின் கருத்துப்படி நான்கு பிரதான திறனாய்வுக் கொள்கைகள் உண்டென்றும் அவை முறையே —

- (1) அநுகரணக் கொள்கை
- (2) பயன்வழிக் கொள்கை
- (3) வெளிப்பாட்டுக் கொள்கை
- (4) புறநிலைக் கொள்கை

என்றும் காட்டியுள்ளார்.

அநுகரணம் என்பது ஒன்றுபோல் மற்றொன்றைச் செய்வதாகும். இயற்கையிலோ வாழ்க்கையிலோ அமைந்து கிடக்கும் அநுபவம் அசல். அசலைப்போல கலைஞன் புதிதாய் ஆக்கிக்கொள்வது அல்லது இயற்றிக்கொள்வது நகல். அசலையும் நகலையும் ஒப்பிட்டு, அவற்றிடையே தாரதம்மியம் காணும் திறனாய்வுக் கொள்கை அநுகரணக் கொள்கை ஆகும்.

கலைப்படைப்பின் வடிவம் முதலியவற்றை அதிகம் கவனிக்காது. அதனால் எய்தப்படும் பயனை, அகாலவது பிரயோசனத்தை முதன்மைப்படுத்தி, பயன் — பெறுமதியை வைத்துக் கலைப்படைப்பை மதிப்பிடும் திறனாய்வுக் கொள்கை, பயன்வழிக் கொள்கையாகும். இங்கு, கலைப்படைப்பின் வடிவ அமைதி முதலிய உறுப்பியல் அம்சங்கள் புறக்கணிக்கப்படுகின்றன.

வெளிப்பாட்டுக் கொள்கை வழிப்பட்ட திறனாய்விலே, இலக்கியத்தை விட இலக்கியப் படைப்பாளியே கூடிய முக்கியத்துவத்தைப் பெறுகிறான். இவ்வாறு இலக்கியத்தை இரசிப்பவர், “புவவர் திறன் என்னே! என்னே!” என்று எக்களித்துப் பரவசப்படுத்துவது சர்வசாதாரணமாகும். இவ்வித திறனாய்வு அகநிலைப்பட்டதாகும்.

புறநிலைத் திறனாய்வுக் கொள்கையைக் கிளெந்த (b) புறாகல் என்பாரின் கருத்துக்களின் துணைகொண்டு பேராசிரியர் கைலாசபதி விளக்கியுள்ளார். அந்தத் திறனாய்வு முறையின் எடுகோள்களைப் பின்வருமாறு சுருக்கிக் கூறலாம் —

எடுத்துக் கொண்ட பொருளை விளக்கியுரைத்து மதிப்பிடல் வேண்டும். கலைப்பொருளின் உறுப்பு ஒருங்கிசைவு முக்கியமானது. வடிவமும் பொருளும் பிரிக்க இயலாதவை. இலக்கியம் மதத் துக்கோ அறத்துக்கோ துணைக்கருவி அன்று.

(b) புறாகல் போன்றோரது திறனாய்வுகளில், படைப்புக்களின் “கட்டமைப்பும்”, படிமங்கள், குறியீடுகள் முதலான வடிவியல் அம்சங்களுமே பெரிதும் பரிசீலனைக்கு உள்ளாகும். அதனால், இந்த முறைகளைக் கையாள்வோர் வடிவக் கோட்பாட்டாளர் எனவும் கூறப்படுவர்.

மேற்கண்டவாறு அநுகரணக் கொள்கையையும், பயன்வழிக் கொள்கையையும், வெளிப்பாட்டுக் கொள்கையையும், புறநிலைக் கொள்கையையும் விளக்கிய பேராசிரியர், தமக்கு உடன்பாடான கொள்கை எது என்று அந்த நூலிலே சொல்லிக் காட்டவில்லை.

“இன்று வழக்கிலுள்ள திறனாய்வுக் கொள்கைகளுள், இதுவே [அதாவது புறநிலைக்கொள்கையே] வகுப்பறைகளில் கைக்கொள்வதற்குச் சாதகமானது எனலாம்” என்று மாத்திரம் குறிப்பிட்டுள்ளார். அதாவது ஆரம்ப நிலைகளில், இலக்கியத்தின் வடிவம் பற்றிய ஆய்வே இலகுவாயும் வசதியாயும் இயல்வதாயும் இருக்கும் என்பது அவர் கருத்தாகும்.

‘கவிதை நயம்’ என்னும் நூலில் வரும் இறுதி வரிகளையும் இவ்விடத்தில் நினைவுகூருதல் தகும் —

“.. கவிதையின் கருத்துகளை மதிப்பிட்டுச் சீர்தூக்கிப் பார்ப்பதற்கு, ஆழ்ந்த அறிவும் அநுபவமும் சிந்தனைத் தெளிவும் வேண்டும். கவிதை நயப்பு என்று பொதுவாகக் கருதும்போது, கருத்து தவிர்ந்த பிற அம்சங்களின் மதிப்பீடே அநேகமாக இடம்பெறுகிறது. ஆரம்ப நிலையில் அது அப்படியும் தான் அமைதல் வேண்டும்.

முதிர்ந்த நிலையில், கவிதையின் வடிவமைப்பும் உரிப்பொருளும் ஒருங்கே திறனாய்வுக்கு உரியனவே. கவிதையின் வடிவமைப்பு அதன் உடல் ஆயின் உரிப்பொருளே அதன் உயிர். உயிரில்லாத உடல் பிரேதம்; உடல் இல்லாத உயிர் பிசாசு; கவிதை பிரேதமும் அன்று; பிசாசும் அன்று. ஆரோக்கியமாக உயிருடன் நடமாடும் அவயவி, கவிதை. அந்த அவயவியின் மகோன்னதத்தைக் கண்டிணர்வதே திறனாய்வின் தேறிய நற்பலனும். (கைலாசபதி, முருகையன், 1970 : 86).

கவிதை பற்றிய மேற்படி கூற்றுக்கள், இலக்கியத்தின் எல்லா வகைகளுக்கும் பொருந்துவனவே ஆகும். சிறுகதை, நாவல், நாடகம் என்பனவும் வடிவமைப்பும் உட்பொருளும் கொண்ட முழுமைகளே. அவற்றின் வடிவமும் பொருளும் ஆய்வுக்குரியன.

ஆரம்ப நிலையில் வடிவ ஆய்வு முதன்மை பெறுகிறது. முதிர்ந்த நிலையில், பொருள் ஆய்வும் அதனோடு சேர்ந்து இடம் பெறுகிறது.

அப்படியானால், திறனாய்வுக் கொள்கைகள் நான்கினுள் னும் கலைசபதிக்கு உடன்பாடான கொள்கை எது? அநுகரணக் கொள்கையா, பயன்வழிக் கொள்கையா, வெளிப்பாட்டுக் கொள்கையா, புறநிலைக் கொள்கையா?

இந்த நான்கிலும் எந்தத் தனியொரு கொள்கையும் நம் பேராசிரியர் முற்றுமுழுதாக ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை — என்றே தோன்றுகிறது.

புறநிலைக் கொள்கையின் பெரும்பகுதி அவருக்குச் சம்மதமே. அகவயமான விருப்பு வெறுப்புகள் திறனாய்வாளரின் தீர்ப்புகளைப் பாதித்துவிடுதல் கூடாது. அது மட்டுமன்று வடிவத்தையும் பொருளையும் வேறுபிரித்துத் தனித்தனியாய் நோக்குவதும் அபத்தமாகும்.

அதே வேளை பயன்வழிக் கொள்கையின் கூறுகளையும் பேராசிரியர் பிரதானப் படுத்துகிறார். அந்தப் பயன் சமூகப் பயன். சமயப் பயனையோ, அறநெறிப் பயனையோ அவர் அதிக அழுத்தம் தந்து வற்புறுத்தினார். சடங்குஞ் சமயமும் சம்பிரதாயமும் சமூக நலனுக்கு ஊறு செய்யாது நலன் செய்யின் மட்டுமே அவற்றின் பயன்களுக்கு அவர் கணிப்பு வழங்கினார்.

5

கைலாசபதியின் விமரிசனக் கோட்பாடுகளும் நடைமுறையும் பற்றிப் பரிசீலனை செய்யும்போது, அவர் கோட்பாடுகளை நிறுவிக் கொண்டு, பின்னரே தமது நடைமுறையில் ஈடுபட்ட ஒருவர் அல்லர் என்பதனைக் கவனித்தல் நலம். தமது விமரிசன நடைமுறையினூடாகவே அவர் தமது கோட்பாடுகளைப் படிப்படியாக நிறுவிக் கொண்டார். அங்ஙனம் நிறுவிய கோட்பாடுகள் வருங்கால இலக்கியப் படைப்பு நியமங்களாகவும் பயன்பட்டுள்ளன. அந்த வகையிலே இலக்கிய வரலாற்றை நிரூபித்த சக்திகளில் ஒன்றாக — கணிசமான வலிமையுள்ள ஒன்றாக — அவருடைய விமரிசன நடைமுறை அமையலாயிற்று.

தமது நடைமுறை மூலம் அவர் நிறுவிய கோட்பாடுகளின் பிரதான அம்சங்களாக, வரலாற்று நோக்கும், சமூகப் பொருத்தப் பாட்டு அக்கறையும் இயங்கியல் அணுகலும், புறவயமான விஞ்ஞானப் பார்வையும் அமைகின்றன.

மேற்கோள் உசாத்துணை

1. கைலாசபதி, க., TAMIL HEROIC POETRY, Oxford University Press, 1969.
2. கைலாசபதி, க., முருசையன், இ., 'கவிதை நயம்', விஜயலட்சுமி புத்தகசாலை, கொழும்பு, 1970.
3. கைலாசபதி, க., 'இலக்கியமும் திறனாய்வும்', வரதர் வெளியீடு, யாழ்ப்பாணம், 1972.
4. கைலாசபதி, க., 'நவீன இலக்கியத்தின் அடிப்படைகள்' மக்கள் வெளியீடு, சென்னை, 1980.

நீ என்னைப் புகழ்வாயா?

ஒரு பணக்காரனும் ஒரு ஏழைமனிதனும் ஒன்றாக கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“நான் நூறு பவுண் தங்கம் வைத்திருக்கிறேன்; நான் இருபது பவுண் உனக்குத் தந்தால் நீ என்னைப் புகழ்ந்து பேசுவாயா?” என்று பணக்காரன் கேட்டான்.

“நீ நீதியாகப் பங்கிடாவிடில் எவ்வாறு நான் உன்னைப் புகழ்வது?”

“எனவே நான் உனக்கு சமபாதியைத் தருகிறேன். அதன் பின்னர் என்னைப் புகழ்வாயா”

“நாங்கள் இருவரும் சமமானவர்கள். நான் உன்னைப் புகழத் தேவையில்லையே”.

“நான் உனக்கு எல்லாப் பவுணையும் தந்தால், அதன் பிறகு எப்படி?”

“நான் எல்லாப் பவுணைப் பெற்றால், நான் உன்னைப் புகழ வேண்டிய அவசியமில்லையே”

— அய் சீ அய் ஜூ

சிங்களத் திரைப்பட வரலாற்றில்

சில நிகழ்வுகள்

✽ சசி கிருஷ்ணமூர்த்தி

திரைப்படமானது, எல்லாக்கலைகளையும்விட, விஞ்ஞான, தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியோடு மிகவும் தொடர்படையது. மற்றைய கலைகளைப்போலல்லாது இது தனக்கென பரம்பரியத்தையோ, கலாச்சார வேர்களுையோ கொண்டதல்ல. மனித அனுபவத்தையும், உளவியற் சிக்கல்களையும் ஆழ்ந்தலசக்கூடிய திறன்கொண்ட இத்திரைப்படம், ஆச்சரியப்படத்தக்களவு வெகுஜனத் தொடர்புச் சாதனமாகவும் வளர்ச்சியடைந்துள்ளது.

திரைப்படமென்பது உலகிற்கு அறிமுகமாகி, உருவம், ஒலி தொடர்பான பல பரிசோதனைகள் வெற்றிகரமாக முடிக்கப்பட்டு, உன்னத படைப்புகள் பல உருவாக்கப்பட்ட காலகட்டத்தில், 1947 ஜனவரி 21ல் முதல் சிங்களப்படமான 'கடவுள பொறெண்டுவ' திரையிடப்பட்டது. இக்காலகட்டத்தில் தான் சோவியத் ரஷ்யாவில் ஐஸ்ஸன்ஸ்ரையும், புடோவ்சினும் தமது படைப்புகளை உருவாக்கியிருந்தார்கள்; இத்தாலியில் நவயதார்த்தரொடும் செல்வாக்குச் செலுத்திக்கொண்டிருந்தது.

ஆரம்பகால சிங்களத்திரைப்படங்கள் பொழுதுபோக்கு நோக்கங்களைக் கொண்டனவாக இருந்தனவேயன்றி, வலுவான அனுபவங்களை பகிர்ந்துகொள்ளத் தவறின; பார்வையாளர்களை நாளாந்த வாழ்விலிருந்து பிரிப்பவையாகவும், யதார்த்தத்தைக் கவனத்தில் எடுக்காதவையாகவும் விளங்கின. அச்சால திரைப்பட நெறியாளர்கள் கனவுகளையே உற்பத்தி செய்தார்கள். அவர்கள் மக்களின் அறிவார்ந்த தளத்தை விஸ்தரிக்க முயலவில்லை. அவ்வாறு அவர்கள் செய்திருப்பார்களாயின் நாட்டின் சமூக பொருளாதார அமைப்புகளில் பாரிய மாற்றங்களைக் கொண்டுவந்தவர்களாக இருந்திருப்பார்கள்.

பிரசித்திபெற்ற திரைப்பட விமர்சகர் ஜயவிலால் வில்லசோட என்பவர் 'கடவுள பொறெண்டுவ'வை, இந்திய சினிமாவொன்றிற்கு சிங்கள மொழியைப் பயன்படுத்தியது போலவே காணுகிறார். இதற்குப் பல காரணங்களைக் குறிப்பிடலாம். ஆரம்பகாலத் தயாரிப்பாளர்கள் தென்னிந்திய ஸ்ரீடியோக்களையே நாரும்படி நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டார்கள். தொழில்நுட்பவியலாளர்கள் பெரும்பாலும் இந்

தியர்களாகவே இருந்தார்கள். இதனால் சிங்களத் திரைப்படங்கள் உருவத்திலும், உள்ளடக்கத்திலும் தென்னிந்தியத் திரைப்படங்களை ஒத்தவையாகவே இருந்தன.

1956ம் ஆண்டு லெஸ்டா ஜேம்ஸ் பிரிஸ் அவர்களால் எடுக்கப்பட்ட 'ரேகசிவா' (விதிபின் கோடு) தேசிய தனித்துவத்தைத் தோற்றுவிக்கின்ற முயற்சியொன்றின் வெற்றியென்றே கொள்ளவேண்டும். ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தால் சுமத்தப்பட்ட கடமையொன்று லெஸ்டர் முன்னிருந்தது. 'ரேகசிவா' இலங்கையின் தனித்துவமான திரைப்படப் பாரம்பரியத்துக்கு ஒரு முன்னுரை மட்டுமே. அவரது சாதனையாக 'கம்பரெலியா' (கிராமப் பிறழ்வு - 1963)வை குறிப்பிடலாம். காத்திரமானதொரு விடயத்தை சினிமாவென்ற ஊடகத்தின் மூலம் கையாளும் முயற்சியின் மூதல் வெற்றியே இது. பார்வையாளர்களின் அனுபவத்தையும், வாழ்வுபற்றிய அவர்களது புரிந்துணர்வையும் விசாலிக்க அது முற்பட்டது. இவரது 'தெலவக் ஆதர' (இரண்டு உலகங்களுக்கிடையில்-1965) 'நிதானய' (புதையல்-1970) 'அகனின் பொலவிட்ட' (விழ்ச்சி-1976) ஆகிய திரைப்படங்கள் மிகவும் தனித்துவங்கொண்டவை. அவர் முகத்துக்கு முகம் எதிர்நோக்கிய சீவாக்களாக 'கம்பரெலியா'வின் மற்றைய இரண்டு பாகங்களான 'கலியுகய' (கலியுகம்-1983)வும் 'யுகாந்தய' (யுகாந்தய-1985)வும் காணப்படுகின்றன. இத்திரைப்படங்களின் மூலம் லெஸ்டர் சமூக நடைமுறைகளை கிரிக்க முயன்றாலும், அவரது சமூகப் பார்வையின் வரையறுப்புகள் காரணமாக அவரது வெற்றிகள் மட்டுப்படுத்தப்படுகின்றன.

யதார்த்தப்பாங்கான தேசிய சினிமாவின் முன்னோடியாக தர்மசேன பத்திராஜா அவர்களைக் குறிப்பிடலாம். அவர் திரைப்படங்களின் மூலம் சரியான சமூகப் பார்வையை வெளிப்படுத்தியதோடு சினிமாவை கருத்தோடும், சக்தியோடும் கையாளக்கூடிய திறமையை, அவ்வுடகம் பற்றிய சரியான பார்வையையும் கொண்டிருந்தார். அவருக்கு உருவம் என்பது ஒரு அலங்காரப்பொருளாக வன்றி திரைப்படத்தின் உயிரோட்டத்தின் அத்தியாவசியமான பகுதியாக இருந்தது அவரது காட்சித்திறன், படத் தொகுப்பு, இசை என்பன அவரது எண்ணத்தை வெளிக்கொணர்வதற்கு துணைபுரிந்தன. ஆனால் பார்வையாளர் அவரது திரைப்படங்களைக் கிரஃபிப்பதில் பெரிதும் கஷ்டப்பட்டனர் ஒவ்வொரு படங்களிலும் அப்பார்வையாளர்களை விட்டுத் தூரவே போனார். பார்வையாளர்களுக்கும் திரைப்பட நெறியாளருக்கும் இடையில் இருக்கவேண்டிய நெருக்கமான தொடர்புகள் பத்திராஜாவை பொறுத்தளவில் இருக்கவில்லை. அவரது பார்வையாளர்கள் மிகச் சிலராகவே இருந்தனர். ஆயினும் இவர்கள் எல்லாத் திரைப்பட நெறியாளர்க

ள்ளும் பத்திராஜாவே அரசியல் நெறியாளர் என்று சொல்லக் கூடியவர். சமூகத்துக்கும் பாத்திரங்களுக்குமிடையில் உள்ள உள்ளார்ந்த உறவையும், அவற்றின் விளைவுகள் எதிர் விளைவுகளுக்குமான சமூகத்திற்குள்ளேயான காரணங்களையும் அவர் பார்த்தார். இவரின் தமிழ்ப்படமான 'பொன்மணி' (1978) தென்னிந்தியத் தமிழ்த் திரைப்படங்களுடன் ஒப்பிடுகையில் பல வழிகளில் தனித்துவமானது என்பது கவனிக்கத்தக்கது.

வசந்தா ஓயசேகரா என்ற நெறியாளர் பத்திராஜா காணாத தவறிய விடயங்களில் வெற்றிகண்டார். பார்வையாளர்களைப் பொறுத்து ஓயசேகரா விழிப்புடனிருந்தார். 'பலன்கெற்றியா' (1979), 'தடயம்' (1984) என்பன இவரது சிறந்த திரைப்படங்களுக்கு நல்ல எடுத்துக்காட்டுக்கள். இந்த இரண்டு திரைப்படங்கள் வர்த்தக ரீதியிலும் வெற்றியடைந்ததோடு, பார்வையாளர்களின் உலகானுபவத்தையும் விரிவடையச் செய்தன.

திரைப்படமென்ற ஊடகம் பற்றி தனது ஆளுமையை தனது முதல் படத்திலேயே காட்டியவர் தர்மசிறி பண்டாரநாயகர். 'ஹன்சலாக்' (1980), 'துன்வனி யமயா' (1983) 'சுதிலகே சதாவா' போன்ற திரைப்படங்களின் மூலம் இவர் மற்றைய மேற்கூறப்பட்ட மூவரிலும் மாறுபாடானவர் என்பதை வெளிப்படுத்திக் காட்டினார்.

காலத்தால் தமக்குச் சமத்தப்பட்ட சமூகப் பொறுப்புணர்வை திரைப்படங்களின் மூலம் வெளிக்கொணர முயன்றவர்களுள் இன்னுமொருவர் காமினி பொன்சேகர். 'உதமனேனி' (1980), 'கெட்டி வாலிகயா' (1986) என்பவற்றினூடாக சமூக ஊழல்களை இவர வெளிப்படுத்த முயலுகிறார். ஆயினும் இவரது தனிமனித நீதியான அணுகுமுறை பலராலும் விமர்சிக்கப்படுகின்றது. உயர்மட்டங்களில் காணப்படும் ஊழல்களையும், அரசியல் இரட்டை வேடங்களையும் அம்பலப்படுத்த முனைகின்ற இவர், அவையெல்லாம் தனிமனித நடவடிக்கைகளுக்கப்பால் — ஒரு சமூகத்தின் குறைபாடுகள் என்பதைக் காணத் தவறுகின்றார். எனினும் இவ்வம்பலப்படுத்தல்கள் பார்வையாளர்களைக் கவருகின்றன.

சிங்களத் திரைப்பட வளர்ச்சிக்கு தமது பங்களிப்பைச் செலுத்தியவர்களாக இன்னும் பல திரைப்பட நெறியாளர்களைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லமுடியும். அவர்களுள், திஸ்ஸ அபயசேகர, சுமித்திரா பிரிஸ், சுகதபால செனரத் யாபா, டைட்டஸ் கொட்டவத்த, அமரநாத் ஜெயதிலக, டி. டி. நிறாஸ்க ஆகியோர் குறிப்பிடக் கூடியவர்கள்.

இன்றைய மூன்றாமலக நாடுகளின் திரைப்பட நெறியாளர்களின் கடமையும், பொறுப்புமென்பது வெறுமனேயான அழகியவில் இருந்து நடைமுறை வாழ்வுக்குத் திரும்புவதுதான். இந்நாடுகளின் சமூக, பொருளாதார அரசியல் மாற்றங்கள் இங்குள்ள மக்களின் வாழ்க்கையில் பெரும் சிக்கல்களை ஏற்படுத்தியுள்ளன. பாதுகாப்பின்மை, இரக்கமற்ற தன்மை, குரூரம் என்பன என்றுமில்லாத வகையில் இம்மக்களின் வாழ்வை பெறுமதியிழக்கச் செய்துள்ளன. திரைப்பட நெறியாளர்களுக்கு இக் காலகட்டம் என்றுமில்லாத வகையில் சந்தர்ப்பத்தைக் கொடுத்துள்ளது. ஆகவே நடைமுறை வாழ்வின் யதார்த்த நிலையைப் புரிந்துகொண்டு, அதைப் பார்வையாளர்களிடம் திரைப்படத்தின் மூலம் தொற்றவைத்து அவர்களை விழிப்படையச் செய்வதிலேயே நெறியாளர்களின் வெற்றி தங்கியுள்ளது.

40 வருடங்களென்பது ஒரு கலையைப் பொறுத்தவரை மிகக் குறுகிய காலமே. ஆகவே சினிமாவும் இக்குறுகிய காலத்தில் ஒரு சமூகமையான வரலாற்றையோ, பாரம்பரியத்தையோ விட்டுச் சென்றிருக்குமென்று எதிர்பார்க்க முடியாததொன்று. ஆயினும் அதிஸ்டவசமாக சிங்களத் திரைப்பட வரலாறுனது, நினைவுகரத்தக்க பல படைப்புக்களை உருவாக்கிய பல சிறந்த நெறியாளர்களை அளித்துள்ளமை குறிப்பிடக் கூடியதே.

[கடந்த ஆண்டு தை மாகத்தில் சிங்களத் திரைப்படத்தின் 40 வது ஆண்டு நிறைவை நினைவு கூரும் நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றன. அவற்றையொட்டி அஸ்லே ரத்ன விபூஷணு என்பவர் 'தஜலண்ட்' பத்திரிகையில் எழுதிய கட்டுரையை அடிப்படையாகக் கொண்டு இது எழுதப்பட்டது.]

தேயிலைக்குப் பசுமையையும் தேனீருக்கு சாயத்தையும் தந்த பாரம்பரியத்தின் வழித்தோன்றல்கள் நாங்கள் மலைமூகடுகளிலும் தேயிலைக் காடுகளிலும் மானுடம் பாடும் வானம்பாடிகளின் எண்ணங்களுக்கும் இதயதாகங்களுக்கும் கொழுந்து களம் அமைக்கும்.

என்ற முரசறைவுடன் மலையக கலை இலக்கிய சஞ்சிகையாக

'கொழுந்து' 1-வது இதழ் வெளிவந்துள்ளது.
ஆசிரியர்: அந்தனி ஜீவா
விலை: ரூபா 10-00

தீபங்கள் எரிகின்றன....

(அருள் திரு. மேரி பஸ்ரியன் வரலாறு)

ஆசிரியர்: நாவண்ணன்

மல்வம்: சவாமி ஞானப்பிரகாசர் சனசமூக நிலைய வெளியீடு
மாசி, 1988, 226 — XIV

வணக்கத்துக்குரிய மேரி பஸ்ரியன் அடிகளின் வாழ்க்கை வரலாற்றின் முக்கியத்துவம் அவரது சமயப்பணியையும் சமுதாயப் பணியையும் உள்ளடக்குகிறது. எனினும், அவரது படுகொலையின் அரசியற் பின்னணியும் அந்த அகல மரணம் நேர்ந்த காலமும் இன்றைய சூழலும் அவரது சமுதாயப் பணியின் முக்கியத்துவத்தையே வலியுறுத்துகின்றன.

ஒருவரது வாழ்க்கை வரலாறுகளை எழுதுவோர் அவரது ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும் செயலுக்கும் விளக்கம் தருவது சாத்தியமில்லை. மனித வாழ்வில் நிகழும் சகலவற்றுக்கும் காரணங்களும் விளக்கங்களும் இருப்பினும் மனித அறிவு வரையறைக்குட்பட்ட

துடிதுடிப்பான ஒரு குறும்புக்காரர் சிறுவனாக இருந்த மேரிபஸ்ரியன் ஆழ்ந்த மனிதாபிமானமும், உறுதியான மனமும், அரசியற் பிடிப்பும், செயலூக்கமும் மிக்கவராகவும், மக்களுடன் நெருங்கிப் பழகி அவர்களுடன் தன்னை ஒருவராகவே கண்டவராகவும் விருத்தியடைந்ததையும் அவரது ஈடுபாடுகளையும் ஆசிரியர் சுவைபட எழுதியுள்ளார்.

தென்ற காரணத்தால் பல சமயங்களில் ஊகங்களின் அடிப்படையிலேயே நாம் செயற்படுகிறோம். ஊகங்கள் தவறானவையாக இருப்பின் விளக்கங்களும் தவறாகி விடுகின்றன. மேரி பஸ்ரியன் அடிகளது பின்னைப் பிராயத்தை வைத்து அவரது பிற்கால வாழ்வையும் நற்பண்புகளையும் விளக்க ஆசிரியர் மேற்

கொண்டுள்ள முயற்சிகள் உண்மையில் மேரி பஸ்ரியனை ஒரு கர்ம வீரராக உருவாக்கிய சூழ்நிலைகளின் முக்கியத்துவத்தை மழுங்கடித்து விடுகின்றன. மனிதர்களின் உயரிய பண்புகளைச் சமுதாயச் சூழ்நிலைகளே

உச்சப்படுத்துகின்றன. வட இலங்கையின் அரசியல் நெருக்கடியும் அதற்கு முகங்கொடுக்கும் அவசியமுமே மேரி பஸ்ரியனின் சிறப்பியல்புகள் விருத்திபெறவும் நடைமுறையில் வெளிப்படவும் இயலாமாக்கின. இந்த வகையில், மேரி பஸ்ரியனது சமுதாயப் பணி எவ்வாறு அரசியல் ஈடுபாடாகவும், தவிர்க்க முடியாதவாறு, அரசியல் நடவடிக்கையாகவும் விருத்தி அடைந்தது என்பதை நூலாசிரியர் சரிவரக் கையாளவில்லை என்பதே என் அபிப்பிராயம்.

மேரி பஸ்ரியனின் அரசியற் சார்பு, ஸ்தாபனரீதியான தொடர்புகள், அவரது நிலைப்பாட்டின் சரி பிழைகள் போன்ற விஷயங்கள் எக்காரணத்தாலோ போதியளவு விரிவாகக் கையாளப்படவில்லை. துடிதுடிப்பான ஒரு குறும்புக்காரர் சிறுவனாக இருந்த மேரி பஸ்ரியன் ஆழ்ந்த மனிதாபிமானமும் உறுதியான மனமும் அரசியற் பிடிப்பும் செயலூக்கமும் மிக்கவராகவும் மக்களுடன் நெருங்கிப் பழகி அவர்களுடன் தன்னை ஒருவராகவே கண்டவராகவும் விருத்தியடைந்ததையும் அவரது ஈடுபாடுகளையும் ஆசிரியர் சுவைபட எழுதியுள்ளார். வேறு ஒரு சூழ்நிலையில் வேறு ஒரு நல்ல பாதிரியாசின் வரலாறுக இருந்திருந்தால் ஒருவேளை நான் முன் கூறிய குறைபாடுகள் அவசியமில்லாது போயிருக்கலாம். ஆயினும் மேரி பஸ்ரியன் என்கிற அரசியல்வாதியை விளக்காமல் மிகுதியைச் சரிவர விளக்க இயலாத சூழ்நிலையில் இக்குறைபாடுகள் பாரியவை.

இது தவிர, ஆசிரியரது பார்வையில் உள்ள சில குறைபாடுகள் என் கவனத்தை ஈர்த்தன. கத்தோலிக்கத் திருச்சபையில் சம்ப காலத்தில் ஏற்பட்ட முரண்பாடுகளை விளக்குப்போது சிங்களப் பாதிரிமார் பொதுப்பட இனவாதக் குற்றவாளிகளாகவும் தமிழ்ப் பாதிரிமார் நியாயத்துக்காகப் போராடும் நிலையிலும் காணப்படுகின்றனர். இதற்கான அடிப்படைக் காரணங்களை விளக்குக்கட்கு ஊட்டமளிக்க இடமுண்டு. மேரி பஸ்ரியனின் நினைவாக நடந்த இரங்கற் பவியிற் கலந்து கொள்ளாது தட்டிக்கழித்த வண. அம்புரேசியோ டி பெளலி (போப்பரசரது தூதுவர்) ஒரு ராஜதந்திரியாகவே செயற்பட்டார் என்று நூலாசிரியர் குறைப்படுகிறார். அவர் உண்மையில் போப்பரசரது தூதுவராகச் செயற்படவில்லை என்று குற்றம் சாட்டப்படுகிறது. இங்கே வண. டி. பெளலி அவர்கள் யாருடைய ராஜதந்திரி என்ற கேள்வி எழுகிறது. வத்திக்கால் அதிகார பீடமும் போப்பரசரும் வத்தின் அமெரிக்க விவகாரங்களிலும், பிலிப்பீன்ஸிலும் வேறும் பல நாடுகளின் ஒடுக்கப்பட்ட கத்தோலிக்க மக்களது போராட்டங்களிலும் எந்த வகையான நிலைப்

பாட்டை எடுத்தார்கள் என்ற கேள்வியை ஆசிரியர் தனக்குட்கேட்டிருந்தால் குற்றவாளி போப்பரசரது தூதுவர் மட்டுமல்ல என்பதும் குற்றம் இன்னும் உயர்ந்த இடத்தில் இருப்பதும் தெரியவரும்.

நூலாசிரியர் இலங்கையில் கத்தோலிக்க திருச்சபை அண்மைக் காலம் வரை அரசியல் ஈடுபாடற்றதாக இருந்தது என்ற கருத்தைக் கொண்டுள்ளதுபோற் படுகிறது. கத்தோலிக்கத் திருச்சபைக்கும் யூ. என். பி. அரசியலுக்கும் இருந்துவந்த நெருக்கம் பற்றி ஆசிரியர் அறிவார் என்று நம்புகிறேன். கத்தோலிக்கத் திருச்சபை அதிகார பீடத்தின் வர்க்கச் சார்பு, தேசிய இனப் பிரச்சினைகளின் விருத்தியின் விளைவாக, திருச்சபையினுள் இருந்த முரண்பாடுகளை நியாயமான முறையில் கையாள முடியாத நிலைக்கு அதனைத் தள்ளி விட்டது. அரசியற் பிரச்சினைகளின் வர்க்கத் தன்மையை கவனிக்கத் தவறியதாலேயே கத்தோலிக்கத் திருச்சபையினுள் ஏற்பட்ட நெருக்கடியை ஆசிரியர் சரிவர விளக்க இயலாது போயிற்று.

நூலாசிரியர் தரும் தகவல்கள் கத்தோலிக்கத் திருச்சபைக்குள் வளர்ந்து வரும் முரண்பாடுகள் பற்றிக் கூறுவதோடு மக்கள் மத்தியிற் செயற்படும் பாதிரிமாருக்கும் மக்களிடமிருந்து ஒதுங்கிய அதிசூர பீடத்தின் பிரதிநிதிகட்கும் இடையில் வளரும் முரண்பாடுகளையும் ஓரளவுக்கு அடையாளங் காட்டுகின்றன. ஆயினும் இலங்கையில் உள்ள நிலவரம் லத்தின் அமெரிக்காவிலோ பிலிப்பீன்ஸிலோ உள்ள நிலவரங்களுடன் ஒப்பிடக் கூடிய அளவுக்கு வீருத்தி அடையவில்லை என்பதும் இலங்கையில் தேசிய இனப்பிரச்சினை என்ற சமுதாய முரண்பாட்டின் வர்க்கத் தன்மை இன்னும் முற்றாக வெளிப்படையாகவில்லை என்பதும் கவனத்துக்குரியது.

மேரி பல்லியன் அடிகளின் வரலாறு ஒவ்வொரு இலங்கையரும் அறியவேண்டிய ஒன்று. அதை முழுமையாகத் தருவதற்காக நூலாசிரியர் நாவண்ணன் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சி பாராட்டுக்குரியது. நூலின் சில முக்கியமான குறைபாடுகளையும் மீறி, அதன் பொருளின் முக்கியத்துவமும் ஆசிரியர்; அதைச் சுவைபட வழங்கியுள்ள முறையும் தந்துள்ள பயனுள்ள தகவல்களும் இந்த நூலை ஒரு பயனுள்ள நூலாக்குகின்றன.

“சோதனைக் கட்டத்தில் மனித சமுதாயத்தின் நன்மைக்காக தன்னால் முடிந்ததை எல்லாம் செய்கிறவனே வீரன்”

— யூலியஸ் பூசிக்

ஒரு கலைப் பாரம்பரியம்

தொடர்கிறது....

கலையரசு ஏ. ரி. பொ. வின் மணிவிழா நிகழ்வு பற்றிய ஒரு கண்ணோட்டம்

✿ எஸ். ஜெயக்குமார்

நீண்ட காலம் நாடக அனுபவம் கொண்டவர். தமிழ் நாடகத் துறைக்கு கணிசமான பங்களிப்புகளை வழங்கியர் சுக கலைஞர் களை மதிக்கும் பண்பு கொண்டவர். வயது வித்தியாசம் பாராமல் எல்லோருடனும் அன்பாகவும் பண்பாகவும் பழகுகின்றவர். அவர் வேறு யாரும்ல்லர்: நாம் அறிந்த நாடகக் கலைஞர் கலைப்பேரரசு ஏ. ரி. பொன் லுத்துரை அவர்கள்தான்.

நாடகமே உலகாக்கொண்டு வாழ்ந்துவருகின்ற திரு ஏ. ரி. பொ அவர்களுக்கு தெல்லிப்பளை கலை இலக்கியக்களம் அண்மையில் யூனியன் கல்லூரி மண்டபத்தில் மணிவிழா எடுத்தது. பல்கலை அறிஞர்கள், நாடக விற்பன்னர்கள் எல்லோரும் கலந்துகொண்டு சிறப்பித்த இப் பெருவிழா இன்னுமொரு சிறப்பம்சத்தைப் பெற்றது. கலை இலக்கியக்களத்தில் கோகிலா மகேந்திரனின் அனுசரணையுடன் நாடக, அரங்கப் பயிற்சியைப் பெற்றுவருகின்ற இருபதுக்கு மேற்பட்ட மாணவ மாணவிகளும், கோகிலா மகேந்திரனும் மணிவிழா நாயகனாகவும் அவர்தம் துணைவியாராலும் மாலைசூட்டி சௌரவிக் கப்பட்டார்கள். சத்தியத்தின் அடைப்படையிலே நாடகத்தை நேசித்த ஒரு தலைமுறையிடமிருந்து இன்னொரு தலைமுறைக்கு நாடகம் மரபுமுறைக்கேற்ப கைமாறுவது போன்று இந் நிகழ்வு அமைந்தது. இது போன்ற பகிர்வுகள் எல்லாக் கலைஞர்களிடமும் ஏற்படவேண்டுமென்பது எமது அவா.

ஏ. ரி. பொ அவர்கள் நாடக, அரங்கக் கல்லூரி மூலம் தாஸீஸியஸ் குழந்தை சண்முகலிங்கம் ஆகியோரிடம் தான் பெற்ற பயிற்சிகளைப் பதிலுரையில் நினைவுகூர்ந்தார். வயதில் முதியவரான தான் வயதில் டிளையவரான தாஸீஸியஸிடம் மனப்பக்குவத்தோடு பயிற்சிகளை கற்றுக் கொண்டதன் விளைவாக நவீன நாடகப் போக்கின் தேடல்களுக்குரிய வாய்ப்பு ஏற்படக் காரணமாகவிருந்ததென்றார். சுக பயிற்சியாளர்களுடன் தான் நடந்துகொண்ட முறைமை பற்றியும், அரங்கப் பயிற்சியில் தனக்கு ஏற்பட்ட புதிய அநுபவங்கள்பற்றியும் சிலாசித்தார் ஜனாதிபதி வீருதைப் பெற்றுக்கொண்ட தாஸீஸியஸின் பொறுத்தது போதும் நாடகம் ஒத்திகை பார்த்த காலத்தில் தனக்கு மட்டும் ஆயிரம் ரூபா செலவாகியதென்பதை நினைவுகூர்ந்த ஏ. ரி.

பொ. சக இனைய நடிகர்களும் தன்னைப்போல் அதிக பணத்தைச் செலவுசெய்துதான் சிரமப்பட்டு நாடகத் தயாரிப்புக்கு பங்களிப்பு வழங்கி வருகின்றார்கள் என்று கூறினார். இது நாடக உலகில் கணிக்கப்படாத ஆனால் கவனிக்கப்படவேண்டிய கைங்கரியமாகும். ஒவ்வொரு நாடகக்கலைஞரும் எவ்வளவு தனது சொந்தப் பணம் செலவானாலும் எமது நாடகக்கலை வளர வேண்டும்; எமது கலை இலக்கிய ஸ்தாபனம் வளர வேண்டும்; தேசிய பண்பாட்டு விழுமியங்கள் புத்துயிர் பெறவேண்டும் என்று நினைத்து ஆத்ம வேசத்துடன் உழைக்கின்றோம்.

அந்த வகையில் ஏ.ரி.பொ அவர்களின் மணிவிழா வளரும் இளம் நாடகக் கலைஞர்களுக்கு உற்சாகமூட்டும் மணிவிழாவாகவும் இனைய தலைமுறைக் கலைஞர்களுக்கு கலைப்பாரம்பரியங்களைக் கையளக்கும் விழாவாகவும் அமைந்தமை கவனத்திற்குரியதாகும்.

யூலியஸ் பூசிக்கின் மனைவியார்

உலகப் புகழ்பெற்ற பாசிச எதிர்ப்புப் போராட்டத்தில் செக். கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் மத்தியகுழு உறுப்பினராக இருந்து நாஜிகளின் கொடுமையான சித்திரவதைகளுக்கு மத்தியில் தனது இலட்சியத்திற்காகப் போராடி கிறையிலே வீரமரணம் எய்தியவர் தோழர் யூலியஸ் பூசிக். அவர் சிறையில் இருந்து எழுதிய 'தூக்கு மேடைக் குறிப்பு' என்னும் நூல் உலகப் புகழ்பெற்றது. அத்தகைய ஒரு வீரபுருஷரின் மனைவியாக இருந்து அவரோடு தோளுடன் தோள்சேர்ந்து போராடிய திருமதி குஸ்ரா பூசிக்கோவ் கடந்த வருடப் பிற்பகுதியில் தனது 83வது வயதில் சாலமானார். தூக்கு மேடைக் குறிப்பின் இறுதி வசனம் "மக்களே! உங்களை நான் நெசிக்கின்றேன்; ஆனால், நீங்கள் மிகவும் விழிப்பாக இருங்கள்" என்பதாகும்.

"ஒரு கலாச்சாரப் போராட்டமானது, அரசியல் போராட்டத்தையும், பொருளாதாரப் போராட்டத்தையும் தத்துவார்த்த ரீதியில் வெளிப்படுத்துகிறது; மேலும், அப் போராட்டத்துக்குச் சேவை செய்கிறது அரசியலில் ஐக்கிய முன்னணி இரப்பது போன்றே, கலாச்சாரப் போராட்டத்திலும் ஐக்கிய முன்னணி உள்ளது.

— மாஜி சேதுங், புதிய ஜனநாயகம், 1913.

மாற்றமும் நெருக்கடியும்

சிவசேகரம்

[குறிப்பு:

இக்கட்டுரை நீண்ட காலமாக என் மனதில் இருந்த ஒரு கருத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது, இதன் நோக்கம், விறைப் பான முறையில் இயற்கை நிகழ்வுகளின் தன்மையையும் மனித அனுபவங்களையும் சமுதாய வளர்ச்சியையும் ஒப்பிடுவதல்ல.. மனிதனது செயற்பாட்டின் பல்வேறு அம்சங்கட்டும் இயற்கை நிகழ்வு கட்டும் மனித சமுதாய நடைமுறைக்கும் இடையே உள்ள ஒற்றுமைகள் சில பயனுள்ள கேள்விகளை எழுப்பவும் விளக்கங்களைத் தரவும் இடமுண்டு என்ற காரணத்தால் நெருக்கடியும் மாற்றமும் பற்றிய ஒரு நீண்ட கட்டுரையை எழுதத் திட்டமிட்டேன். விரிவாக எழுத அவகாசமின்மையாலும், அவ்வாறு எழுதும் தேவை நிர்ப்பந்திக்கும் கடுமையான உழைப்பும் உடனடியாகச் சாத்திய மில்லாததாலும் கருக்கமாக ஒரு கட்டுரையை எழுத முடிவுசெய்தேன். இதில் முன்வைக்கப்பட்டுள்ள பார்வை மேலும் விரிவுபடுத்தப்படவேண்டியது இசன் ஆழம் பற்றியும் யாருக்கும் ஐயம் வேண்டாம். நெருக்கடிக்கு ஆளாகும் தொகுதிகளில் நெருக்கடியை ஒட்டித் தானாவே மாற்றம் நேரமை, நெருக்கடியை பழைய அமைப்புக்குள்ளேயே சமாளிக்கும் முயற்சிகள், மாற்றத்தைச் சாத்தியமாக்கும் கருவிகள் என்பன பற்றிய சில கேள்விகளை எழுப்புவதற்கு மேலாக வேறெதையும் செய்ய நான் முயலவில்லை.]

சில காலம் முன்பு மொழி தொடர்பாக எழுதிய ஒரு சிறு கட்டுரையில், அடிப்படையான மாற்றங்கள் நெருக்கடியின் வீணாகவே பிறக்கின்றன என்ற கருத்தைப் பயன்படுத்தியிருந்தேன். தொகை அளவிலான மாற்றம் பண்பின் மாற்றமாக அமைகிறது என்பதை மாக்கிய இயங்கியல் பற்றிய பல்வேறு விளக்கங்களிலும் அத்தனைத் தம் ஆய்வுகளில் பிரயோகிப்போரது படைப்புச்சுள்ளும் கண்டிருக்கிறோம். ஒரு விஷயத்தில் ஏற்படும் தொகை அளவிலான மாற்றங்கள் தொடர்ந்தும் விருத்தியடைய அதன் பண்பில் மாற்றம் ஏற்படுவது அவசியமாகிறது (அதாவது ஒரு நெருக்கடி உருவாகிறது) என்பதற்குச் சமூகவியலிலும், உயிரியலிலும், மொழியியலிலும், பெளதிக விஞ்ஞானங்களிலும் பல உதாரணங்களைக் காட்டலாம்.

மாற அ பக்கத்தில் உள்ள ஒரு கலத்தில் நீரைச் சூட்டிற்றுப் போது. அதன் வெப்பநிலை அதிகரிக்கின்றது. குறிப்பிட்ட ஒரு வெப்பநிலை வந்த பின்பு வெப்பநிலையை மேலும் அதிகரிப்பது அசாத்தியமாகிவிடுகிறது. நீர் கொதித்து ஆவியாகத் தொடங்கி விடுகிறது. நீரின் வெப்பநிலையை மேலும் அதிகரிப்பது முழு நீரும் ஆவியான பின்னரே சாத்தியமாகிறது.

சமூதாயம் ஒன்றில் படிப் படியான வளர்ச்சி மூலம் முன்னேற்றங்கள் நேருகின்றன. வளர்ச்சி ஒரு கட்டத்தை அடைந்த பின்னர் மேலும் முன்னேற்றம் ஏற்படுவதற்குச் சமுதாய அமைப்பு ஒரு தடவையாக அமைகிறது. வளர்ச்சி மேலும் தொடர்வதற்கு ஒரு பாரிய சமுதாய மாற்றம் அவசியமாகிறது.

பரிணமத்திலும், படிப்படியான மாற்றங்களின் மூலம் உயிரினங்களில் ஏற்படும் விருத்தி, ஒரு கட்டத்தில், புதிய உயிரினங்களின் தோற்றத்துக்கு ஏதுவான சூழ்நிலை ஒன்றில் வந்து நிற்கிறது. மொழி வளர்ச்சியிலும், இத்தகைய நெருக்கடிகளை யொட்டியே பாரிய மாற்றங்கள் ஏற்படுவதற்கு உதாரணங்களைக் காணலாம்.

விஞ்ஞான அறிவின் வளர்ச்சியில் இவ்வாறான தன்மை இருப்பதை தோமஸ் குன் என்னும் விஞ்ஞான வரலாற்றியலாளர் எடுத்துக் காட்டியதோடு, நெருக்கடியே ஒரு விஞ்ஞானக் கொள்கை தூக்கியெறியப்படவும் அதனிடத்தில் புதியதொன்று வரவும் ஏதுவாகிறது என்றும் விளக்கினார். குன் விஞ்ஞானக் கொள்கை மாற்றத்தை விஞ்ஞானப் புரட்சி என்றே அழைக்கிறார். விஞ்ஞானக் கொள்கைகளிடையே உள்ள ஒற்றுமை — வேற்றுமைகள் பற்றி அவரது சில கருத்துக்கள் சர்ச்சைக்கு உரியன எனினும், அவர் கட்டிக் காட்டியவாறு, ஒரு விஞ்ஞானக் கொள்கை மேலும் விஞ்ஞான அறிவை வளர்த்தெடுக்க இயலாதவாறு நெருக்கடிக்கு உள்ளாகும்போது அது நிராகரிக்கப்படவும் அதனிடத்தில் புதிய ஒரு கொள்கை வரவும் அவசியமாகிறது. இயற்கை, மனித அறிவு, மனித சமுதாயம் ஆகிய மூன்றிலும் அடிப்படையான மாற்றத்திற்கு நெருக்கடியே திருப்பு முனையாக அமைவதை நாம் காணலாம். மாற்றங்களின் இயங்கியல் தன்மையை வலியுறுத்தும் இந்த ஒற்றுமை இயல்பை இயந்திரநீரியாகப் பயன்படுத்துவது தவறானது. ஆயினும் ஒன்றில் ஏற்படும் மாற்றங்களின் தன்மையை வைத்து வேறொன்றில் ஏற்படும் மாற்றங்களை விளங்கிக்கொள்ள உதவும் என்ற அளவில், இது நம் கவனத்துக்குரியது:

- 1) தொகையிலான மாற்றம் பண்பிலான மாற்றத்துக்கு இட்டுச் செல்கிறது.
- 2) பண்பிலான மாற்றத்தை நெருக்கடி சாத்தியமாக்குகின்றது.

மூன்றாவதாக ஒரு கேள்வி எழுகிறது. நெருக்கடி ஏற்பட்ட உடனேயே பண்பிலான மாற்றம் ஏற்படுமா? மனித சமுதாயத்தை அவதானித்தால் பதில் பெரும்பாலும் 'இல்லை' என்பதே. மனித அறிவின் வளர்ச்சியை எடுத்தாலும் பதில் இல்லை என்றே அமைகிறது. 'இல்லை' என்றே பதில் அமையும் சூழ்நிலைகளை இயற்கையிலுங்கூட பல இடங்களில் காணலாம்.

மனித சமுதாயங்களை எடுத்தால், இன்று சமுதாய நெருக்கடி ஏற்பட்டுள்ள பல சமுதாயச் சூழல்களை நாம் அறிவோம். ஆயினும் அந்த நெருக்கடியினின்றும் மீள்வதற்கும் சமுதாய வளர்ச்சியை மேலும் முன்னெடுத்துச் செல்லவுமான சமுதாய மாற்றம் இன்னும் ஏற்படவில்லை. சமுதாய நெருக்கடி பாரதாரமான அவளுக்கு முற்றியுள்ள ஹெய்ற்றி, பிலிப்பீன்ஸ் போன்ற நாடுகளிலுங்கூட அவசியமான அடிப்படையான சமுதாய மாற்றம் இன்னும் ஏற்படவில்லை. இதுபற்றி நோக்கு முன் மனித அறிவிலும், இயற்கையிலும் நெருக்கடியும் மாற்றமும் பற்றிச் சிறிது கவனிப்போம். நெருக்கடியை உடனடியாக அடுத்து நிலைமாற்றம் ஏற்பட அவசியமில்லை என்பதற்கும், எவ்வாறு ஒரு தொகுதி (இயற்கையிலாயினும், அறிவுத்துறையாயினும், தனிமனிதச் செயற்பாட்டிலாயினும், சமுதாயத்திலாயினும்) நெருக்கடிக்கு முகங்கொடுக்கையில் நிலை மாற்றத்தை தவிர்க்கவோ பின்போடவோ ஏதுவான முறையில் செயற்படக்கூடும் என்பதற்கும் சில உதாரணங்களைக் கவனிப்போம்.

(1) நீரைச் சாதாரண வளிமண்டல அழுக்கத்தில் திறந்த கலமொன்றில் சூடாக்கினால் அது 100 பாகை செல்சியஸ் வெப்பநிலையில் (அதன் கொதிநிலையில்) கொதிக்கிறதாக நாம் அறிவோம். ஆயினும் முற்றிலும் தூயநீர் (அதாவது வாயு ஏதாவது அதனுட்கரைபட்டிராத நீர்) முற்றிலும் அழுத்தமான உட்பரப்பையுடைய கிராவினின் துணிக்கைகளையோ அல்லது நீராவியின் துணிக்கைகளையோ சிறைப்படுத்தக் கூடிய கிறல்கள் ஏதும் இல்லாதவாறு அமைந்த கலத்தில்) சூடாக்கப்பட்டால் நீரின் வெப்பநிலை அதன் கொதிநிலையினும் அதிகமான வெப்பநிலையை எட்டியபின்னும் கொதித்தலை நாம் காண இயலாது. கொதித்தலைச் சாத்தியப்படுத்துவன சிறைப்பட்ட வாயுக் குமிழ்களே. வாயுக் குமிழ்கள் விரிவதன் மூலமும் பிளவுபடுவதன் மூலமும் கொதித்தல் உக்கிரமடைகிறது. திரவமான நீர் ஆவியாக மாறும் நெருக்கடி நிலையான 100 பாகை வெப்பநிலையை எட்டியவுடனேயே கொதித்தல் நிகழாததால், திரவநிலையிலேயே மேலும் வெப்பத்தை உள்ளவாங்கும் திரவத்தின் வெப்பநிலை அதிகரிக்கிறது. ஆயினும் ஒரு கட்டத்தில் நெருக்கடியின் விடுபட அவசியமாகும் மாற்றம் (கொதித்தல்) தவிர்க்கமுடியாததாகி, ஒரு சிறு கலமே

திரவம் கொதிக்கக் காரணமாகி விடுகிறது. கொதித்தல் தொடர்ந்து பெருங் கொந்தளிப்பும் அதையடுத்து வெப்பநிலை 100 பாகைக்கு வீழ்வதும் நேருகிறது.

அன்றாடம் பாவிக்கும் நீரை வழமையாகப் பாவனைக்குக் கிடைக்கும் கலங்களில் சூடேற்றினால் கொதித்தல் 100 பாகையை எட்டியதுமே தொடங்கிவிடுகிறது. இதன் காரணம், நீரில் கரைந்துள்ள காற்றினதும் கலத்தில் உள்ள கீறல்களில் சிறைப்பட்டிருக்கும் காற்றினதும் நீராவியினதும் சிறு நுண் குமிழிகளதும் பிரசன்னமே சூடேற்றுகையில் இவற்றின் விரிவு குமிழிகள் உண்டாவதைச் சாந்தியமாக்குகிறது. இந்த நுண் குமிழிகள் கொதித்தலைப் பிறப்பிக்கும் கருக்கள் போற் செயற்படுகின்றன.

(2) முன்னைய உதாரணத்தைக் காண விஞ்ஞான மாணவர் கட்டுங்கூட அதிசய வாய்ப்பில்லை என்பதால் விஞ்ஞான மாணவர்கள் காணும் வாய்ப்பு உள்ள உதாரணத்துக்கு வருவோம்; காரீயத்தின் உப்புக்களுக்கும் பரிசோதிக்கும்போது அவற்றின் கரைசலுக்குள் பொட்டாசியம் அயோடைடு (Potassium Iodide) ஊற்றினால் மஞ்சள் நிறமான படிவு ஏற்படும். இது காரீய அயோடைடு (Lead Iodide) எனும் பொருளாகும். இப்பொருள் குளிர் நீரில் கரைவதில்லை. இதைச் சூடாக்கினால் மற்றாக நீரில் கரைந்துவிடும். பின்னர், கலத்தைத் துரிதமாகக் குளிர வைத்தால் கரைசலிலிருந்து பொட்டாசியம் அயோடைடு உடனேயே பிரிந்து படிவதில்லை. கலத்தைச் சற்றே குலுக்கியதும் பொன்றிறமாக மின்னும் சிறு பளிங்களாக பொட்டாசியம் அயோடைடு படிவதைக் காணலாம்.

இங்கே நடப்பது என்ன? பொட்டாசியம் அயோடைடு கரைசல் குளிரும்போது அது தொடர்ந்தும் கரைந்த நிலையில் இருக்க முடியாதவாறு ஒரு நெருக்கடி தோன்றுகிறது. ஆயினும் பொட்டாசியம் அயோடைடு கரைந்த நிலையிலேயே தொடர்ந்தும் இருக்கிறது. இது நிரந்தரமாகத் தொடர்தல் சாத்தியமில்லை என்பதால், ஒரு சிறு சலனம் இந்த உறுதியற்ற சமநிலையினின்று அதை விடுவித்து உறுதியான ஒரு சமநிலைக்கு (பொட்டாசியம் அயோடைடு நீரினின்று பிரிந்து தண்மமாகும் நிலைக்கு) அதை உந்தி விடுகிறது.

மேற்கூறிய உதாரணங்கள் உணர்த்துவது என்ன? படிப்படியான மாற்றம் நெருக்கடிக்கு இட்டுச் செல்கிறது. அதாவது, நெருக்கடிக்கு உட்பட்ட பொருள் தொடர்ந்தும் முன்னிருந்த நிலையிலேயே தொடர இயலாது வேறு ஒரு நிலைக்கு மாறும் நிர்ப்பந்தம் ஏற்படுகிறது.

ஆயினும் நெருக்கடிக்கு உள்ளானபொருள் பழைய நிலையிலேயே நீடித்தல் காணப்படுகிறது. இதனால் நெருக்கடி இல்லாமல் போய்விட்டது என்று சொல்ல முடியாது. நெருக்கடியைக் கடக்க அவசியமான அடிப்படையான மாற்றம் (நிலைமாற்றம்) வரையறையின்றித் தவிர்க்கக் கூடியதல்ல இங்கே, மாற்றத்தைப் பின்போடுவதன் விளைவு என்ன? மாற்றம் நேரும் போது கொந்தளிப்பான, சடுதியான மாற்றங்களும் சூழப்பநிலையும் ஏற்படுகின்றன.

அடுத்தபடியாக விஞ்ஞானக் கொள்கைகளில் ஏற்படும் அடிப்படையான மாற்றங்கள் பற்றிக் கவனிப்போம். இவை பற்றிக் குன் மிக விளக்கமாக 'விஞ்ஞானப் புரட்சிகள்' என்ற நூலில் எழுதியுள்ளார்.

ஒரு விஞ்ஞானக் கொள்கையின் அடிப்படையில் விஞ்ஞானத்துறையொன்றில் அறிவு வளர்ச்சி ஒரு குறிப்பிட்ட அளவுக்கு வளர்ந்த பின்னர் மேற்கொண்டு பெறப்படும் தகவல்கள் அந்த விஞ்ஞானக் கொள்கையின் அடிப்படையைக் கேள்விக்குரியனவாக்குகின்றன. விஞ்ஞான வளர்ச்சி மேலும் தொடரமுடியாதவாறு விஞ்ஞானக் கொள்கை அமையும் சூழ்நிலையில், பழைய விஞ்ஞானக் கொள்கை தூக்கி எறியப்பட்டு அதன் இடத்தில் புதிய ஒரு விஞ்ஞானக் கொள்கை வந்தாலன்றி விஞ்ஞான அறிவின் வளர்ச்சி தேக்கமடையும் நெருக்கடிநிலை ஏற்படுகிறது.

விஞ்ஞானம் இதற்கு எவ்வாறு முகங்கொடுக்கிறது? பழைய விஞ்ஞானக் கொள்கை நெருக்கடி ஏற்பட்டவுடனேயே மறுக்கப்படுவதில்லை. பழைய கொள்கை பரவலாக ஏற்கப்பட்டுள்ள காரணத்தாலும் (வரலாற்றில் அதன் ஸ்திரமான நீடிப்பின் விளைவாக அதன் இறுக்கமான பிடியினாலும், விஞ்ஞானிகள் பொதுவாகவே விஞ்ஞானக் கொள்கைக்கு முரணான தகவல்களைச் சந்தேகத்துடனயே நோக்குகின்றனர். தகவல்களை உறுதிப்படுத்துமாறு மீண்டும் பரிசோதனைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு, அவை சரியென உறுதிப்பட்டபோது கூடப் பழைய கொள்கை விழுந்துவிடுவதில்லை. அது திருத்தங்கட்கும் மாற்றங்கட்கும் உட்படுத்தப்பட்டுப் புதிய தகவல்களையும் விளக்குமாறு செப்பிடப்படுகிறது. இதுவும் திருப்தி கரமாக இல்லாது போகும் சூழ்நிலையிலேயே பழைய கொள்கை விளக்கிய தகவல்களையும் விளக்கத் தவறிய தகவல்களையும் சேர்த்து விளக்கவல்ல புதிய கொள்கை ஒன்று ஏற்கப்படும் சூழ்நிலை உருவாகிறது. பழைய கொள்கையின் இடத்தைப்பிடிக்க ஒரே ஒரு புதிய கொள்கை மட்டுமே காத்து நிற்பதும் இல்லை. முன்வரும் புதிய கொள்கை, பழையகொள்கை ஒழிந்த பிறகே அல்லது நெருக்கடியைத் தொடர்ந்தோ மட்டுமே தோன்ற அவசியமில்லை. பல சூழ்நிலைகளில்

நிலைகளில், பலமான ஒரு விஞ்ஞானக் கொள்கை வழக்கில் இருக்குங் காலத்திலேயே மாற்றுக் கொள்கை முன்வைக்கப்பட்டு சிறுபான்மைப் போக்காக இருந்து வருகின்றன. ஆயினும் ஆதிக்கத்தில் இருந்த கொள்கையுடன் அவற்றுள் ஒன்றோ பலவோ போட்டியிடக் கூடிய நிலையை விஞ்ஞானத்தில் ஏற்படும் நெருக்கடியே சாத்தியமாக்குகிறது.

நெருக்கடி மூலம் விஞ்ஞானப் புரட்சி (விஞ்ஞானக் கொள்கையில் அடிப்படை மாற்றம்) சாத்தியமாவதை தோமஸ் குன் பல வேறு துறைகளிலும் உள்ள உதாரணங்கள் மூலம் விளக்குகிறார். நியூட்டனுக்கு முந்திய அரிஸ்டோட்டிலிய கொள்கையின்னன்று நியூட்டனின் அசைவுபற்றிய கொள்கையை நோக்கிய மாற்றமும், அதை அடுத்து, ஐன்ஸ்டீனின் சார்புக் கொள்கையின் தோற்றமும் பற்றி நம்முட்பலரும் அறிவோம். இது போன்ற விஞ்ஞானக்கொள்கை மாற்றங்கள் ஒவ்வொரு விஞ்ஞானத் துறையிலும் மட்டுமன்றி மருத்துவம் தொழில்நுட்பம் போன்ற தொழில்நுட்பத் துறைகளிலும் பாதிப்புக்களை ஏற்படுத்தியுள்ளன.

ஒரு விஞ்ஞானக் கொள்கையும் அதைத் தூக்கி எறியும் மாற்றுக் கொள்கையும் அடிப்படையில் வேறுபட்டவையும் முற்றிலும் உறவே அற்றவையும் என்பதோடு அவற்றின் மொழிகளும் கூட மிகவும் வேறுபட்டவை என்பது குன் கூறும் கருத்து. இது ஓரளவு சரியானது. ஆயினும் ஓரளவுக்கு மட்டுமே சரியானது. சார்பியலாளர் எனப்படுவோர் சிலர் (இவர்கட்கும் ஐன்ஸ்டீனிய சார்பியலுக்கும் தொடர்பில்லை). இந்த வாதத்தை மிகைப்படுத்தி விஞ்ஞானக் கொள்கைகளிடையே உள்ள வேறுபாடுகள் காரணமாக விஞ்ஞானக் கொள்கைகள் உறவே அற்றன எனக்காட்ட முனைவர். ஆனாலும் உண்மை, விஞ்ஞானக் கொள்கைகளிடையே முறிவற்ற தொடர்ச்சியான வளர்ச்சி உண்டு என்ற வாதத்திற்கும் விஞ்ஞான வளர்ச்சி தொடர்ச்சியற்ற முறிவுகளாலேயே ஆனது என்ற வாதத்திற்கும் இடையில் எங்கோ இருக்கிறது. இதுபற்றி அதிம ஆராய உகந்த இடம் இதுவல்ல.

சமுதாய மாற்றம் (புரட்சி) பற்றிப் பேசும்போது சமுதாயமாற்றம் ஒரு அடிப்படையான முறிவை, தன்மையில் ஒரு பெரும் வேறுபாட்டை உடையதான ஒரு புதிய சமுதாய அமைப்பு பழைய சமுதாய அமைப்பைத் தூக்கி எறிவதுபற்றிப் பேசுகிறோம். ஒரு வகையிற் பார்த்தால், இரண்டு சமுதாய அமைப்புகளும் தொடர்பற்றவை. அவை கூறும் சமுதாய உறவுகள் ஒன்றோடொன்று ஒப்பிட இயலாதன. ஆயினும் ஒரு மானிடப்பிரிவின் நீண்டகால வரலாற்று வளர்ச்சியும் சமுதாய நடைமுறையும் இந்த இரண்டு சமுதாயங்களையும் ஒப்பிடுவதை இயலுமாக்குகிறது; அடிப்படை முறிவையும்

மீறிப் புரட்சி சமுதாயத் தேவைகளை யொட்டிச் சில ஒற்றுமைகளைப் பேணுகின்றது. விஞ்ஞானத்திலாயினும் மனித சமுதாயத்திலாயினும் ஏற்படும் அடிப்படையான மாற்றங்களை ஒப்புடுவதில் நடைமுறை வகிக்கும் பங்கு விஞ்ஞானப்புரட்சியின் பல அம்சங்களை சமுதாயப் புரட்சியிலும் காண இயலுமாக்குகின்றது. மொழிச் சீர்திருத்தத்திலும் இத்தகையதொரு பண்பை நாம் அவதானிக்கலாம். இலக்கணச் சீர்திருத்தம், சொல்லாக்கலிலும் எழுத்து முறையிலுமான சீர்திருத்தங்கள் போன்றவை, பல சந்தர்ப்பங்களில் மிக அடிப்படையான மாற்றங்களாக அமைந்துள்ளன. இவ்வாறான மாற்றங்கள் பழைய முறையின் குறைபாடுகள் அடையாளங் காணப்பட்ட உடனேயோ அல்லது பழைய முறை நெருக்கடிக்கு முகங்கொடுக்கும் சூழலை உடனடியாகத் தெட்டாந்தோ நிகழ்வதில்லை. பழைய முறையை முடிந்தவரைக்கும் உள்ளவாறே பேணும் சில்லறை மாற்றங்கள் பல மேற்கொள்ளப்பட்டு அவை மொழியின் சமுதாய நடைமுறைக்கு மேலும் முகங்கொடுக்க இயலாது போய், நெருக்கடி மேலும் முற்றிய பின்பே மரபுடனான முறிவு ஏற்கப்படுகிறது. வரலாற்றுச் சூழ்நிலைகளின் காரணமாக அடிப்படையான மாற்றம் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டிய நிலையில் அம்மாற்றம் தவிர்க்கப்பட்டுப், பழைய முறையை மேலும் மேலும் சிக்கலான முறையில் பலவேறு அற்பமமாற்றங்கள் மூலம் பேணுவதன் மூலம் மாற்றத்திற்கான தேவையை நிரந்தரமாகத் தவிர்த்துவிட இயலாது. பிரச்சனையின் சரியான தீர்வு பின்போடப்படுவதால், பல சூழ்நிலைகளில், சரியான தீர்வு காலந்தாழ்த்தி வரும்போது, அவசியமற்ற இடர்ப்பாடுகளும் இழப்புக்களும் கூடவே வருகின்றன.

நெருக்கடிகளை, நேரே முகங்கொடுத்து மறுத்துத் தட்டிக்கழிக்கும் தன்மையை நம் அன்றாட வாழ்விலும் காணலாம், இது மனித நடைமுறையில் பழக்கம் வகிக்கும் பங்குடன் தொடர்புடையது. வாழ்நாள் முழுதும் பயிற்றப்பட்டதும் பழகிப்போனதுமான நடைமுறைகளினின்று வேறுபட்டுச் செயற்படுவது எளிதல்ல. பழகிப்போன நடைமுறைதரும் நிச்சயமான தன்மையும் உறுதிப்பாடும் அதன் வலிய அம்சங்களாக நிற்கின்றன. அந்த உறுதியினின்று நம்மைப்பெயர்க்கும் மாற்றம் இறுதியில் எவ்வளவு சிறந்ததாக அமையக்கூடுமாயினும் அதன் நிச்சயமின்மை நமக்கு தயக்கத்தை ஏற்படுத்துகிறது. ஸ்திரத்தன்மைக்கும் வளர்ச்சிக்குமிடையிலான இந்த முரண்பாடு நெருக்கடியையொட்டி முதிர்கிறது. நெருக்கடியின் தோற்றம் ஒரேயடியாக மாற்றத்தைக் கொண்டுவருதில்லை. பழைய அமைப்புக்குள்ளேயே நெருக்கடிக்கு முகங்கொடுக்கும் முயற்சிகளின் இறுதித் தோல்வியும் புதிய அமைப்பைச் சாத்தியமாக்கும் சூழ்நிலைகளின் வளர்ச்சியுமே மாற்றத்தைச் சாத்தியமாக்குகின்றன.

மேற்கூறிய உதாரணங்களை மனதிற்கொண்டு சமுதாய மாற்றம் தொடர்பாக எழுப்பப்படும் சில கேள்விகளைக் கவனிப்போம். முதலாளித்துவ நாடுகளில் முதலாளித்துவ உற்பத்தி நெருக்கடிக்கு உள்ளானதும் ஏன் தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சி ஏற்படவில்லை? முதலாளித்துவம் தன் நெருக்கடியைப் பலவெறு வழிகளிலும் தள்ளிப் போடுவதை நாம் கண்டிருக்கிறோம். சீர்திருத்தங்கள், சுரண்டலை விருத்தியடையாத நாடுகட்கு விஸ்தரித்தல் போன்ற உபாயங்கள் முதலாளித்துவ அமைப்பில் தற்காலிகமாகல்திரத்தன்மையை ஏற்படுத்தியுள்ளன. ஆனால் நெருக்கடி நீக்கப்பட்டுவிட்டதா? இல்லை. மாறாக, அதன் பரிமாணமும் உக்கிரமும் அதிகரிக்கும் வாய்ப்பே ஏற்பட்டுள்ளது.

சமுதாய மாற்றத்தைக் கொண்டு வருவதில் அரசியல் ஸ்தாபனம் ஒன்றின் அவசியம் என்ன? நெருக்கடி மாற்றத்தை அவசியமாக்குகிற அதே சமயம், அதன் வருகை உடனடியான மாற்றத்தைக் கொண்டுவர அவசியமில்லை என்று கண்டோம். இந்தவகையில் ஒரு அரசியல் ஸ்தாபனம் அந்த மாற்றத்தின் வருகையைச் சாத்தியமாக்கும் ஒரு கருவாகவும் அதன் வளர்ச்சியை நெறிப்படுத்தி வளர்க்கும் சாதனமாகவும் இயங்குவதாகக்கொள்ள முடியும். கொதித்தலில் ஒரு குமிழியின் பங்கோ, விஞ்ஞானக் கொள்கை மாற்றத்தில் புதிய கொள்கைக்கு ஆதாரமான புதிய பார்வையும் அது சார்ந்த நடைமுறையும் வகிக்கும் பங்கோ ஒரு புரட்சிகர மாற்றத்தைச் சாத்தியமாக்கும் அரசியல் ஸ்தாபனத்தின் பங்குடன் சில ஒற்றுமைகளையுடையன அல்லவா?

சமுதாய மாற்றத்தைச் சாத்தியப்படுத்தும் நெருக்கடி தோன்று முன்னரே மாற்றத்தைக் கொண்டுவர முனையும் செயற்பாடுகளின் தன்மை என்ன? நெருக்கடியின் முதிர்ச்சியின் போது மேற்கொள்ளப்படும் தவறான செயல்முறைகளின் விளைவு என்ன? இவற்றுக்கான பதில்களை மனிதனுடைய அறிவு சார்ந்த அனுபவங்களுடனும் மேலும் சிக்கலான இயற்கை நிகழ்வுகளுடனும் ஒப்பிடுவது பயனுள்ள சில பதில்களைத் தரலாம் என்ற எதிர்பார்ப்புடன் கட்டுரையை இத்துடன் நிறுத்துகிறேன்.

எழுத்தாளர்களுக்கு,

நீண்டகால நெருக்கடிகளின் பின் “தாயகம்” இடையீடின்றி வெளிவர உறுதிபூண்டுள்ளது. ஆக்க இலக்கியவாதிகளிடமிருந்தும் ஆய்வறிஞர்களிடமிருந்தும் ஆக்கங்களை எதிர்பார்க்கின்றது.

தொடர்பு முகவரி:

ந. இரவீந்திரன், 15/1, மின்சாரநிலைய வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

எங்கே உள்ளது அமைதி

கு சிக்கி
தமிழில்:
ந. சரோந்திரன்

எங்கே உள்ளது அமைதி? எங்கே உள்ளது நம்பிக்கை?
— அவை எங்கும் இல்லை — அவை
இங்கே உன்னுடைய, என்னுடைய, அவனுடைய — ஆம்
அனைவரதும் கரங்களில் தான் தவழ்கின்றது
தனது விதியைத் தானே ஆளுகின்ற
ஒவ்வொரு மனிதனின் கரங்களிலும்
துணிச்சலுடன் தேடுகின்ற பல லட்சம் மானிடச் கரங்களிலும்
— அது பண்ணிசை மீட்டுகின்றது.

எங்கே உள்ளது அமைதி? எங்கே உள்ளது நம்பிக்கை?
அவை அன்பளிப்புப் பொருட்களல்ல — அவை
பெறப்பட்ட பொக்கிஷங்களும் அல்ல
அவை வெறும் கற்பனைக் கனவுகளும் அல்ல
அவை வாழ்க்கையின் மகிழ்ச்சி அழகின் உருவாக்கம்
அன்பின் விதைப்பு — அத்தோடு அவை
நட்பைப் பேணவும், கவிதையை உணர்வூட்டவும்
வழிவகுக்கும் நெருப்புப் பிழம்புகள்.

எங்கே உள்ளது அமைதி? எங்கே உள்ளது நம்பிக்கை?
எங்கே துப்பாக்கிச் சூடு இல்லையோ
எங்கே பயங்கரம் தலைவிரித்தாட வில்லையோ
எங்கே பஞ்சம் பிசி பட்டினி இல்லையோ
எங்கே மனிதன் விலங்கைப் போல்
அசிங்கப்படுத்தப்பட வில்லையோ
எங்கே வெளிநாட்டு ஊடுருவற்சாரர்கள்
காட்டுத் தர்ப்பார் நடத்தவில்லையோ
அங்கேதான் உள்ளது அமைதி! அங்கேதான் உள்ளது நம்பிக்கை!

அமைதி இங்கே உள்ளது; அது உனது நாட்டிலும் உள்ளது;
எனது நாட்டிலும் உள்ளது,

எங்கே, நதிகளில் மீன்களும் ரூல்களும் நிறைந்துள்ளவோ;
எங்கே அற்புதமான ஆடுகளும் குதிரைகளும்
புல்வெளிகளில் மேய்கின்றனவோ;
எங்கே இரைச்சல் மிக்க காடுகளும்;
பறவைகளின் இசையொலிகளும்
மலைகளைக் களிநடம் ஆடச் செய்கின்றனவோ
அங்கேதான் உள்ளது அமைதி, அங்கேதான் உள்ளது நம்பிக்கை

அமைதி இங்குதான் உள்ளது:
ஓசை எழுப்பும் கோதுமை வயல்களில்
நாதம் இசைக்கும் கம்பியூட்டர்கள் இயக்கும் அறைகளில்
அமைதியான இரவில் மகிழ்துயிலில் ஆழ்ந்திருக்கும்
மழலைகளின் தொடட்டிலில்!
அதிகாலையில் வேலைக்குச் செல்வோரின் பாதங்கள் எழுப்பும்
அணிநடை நாத ஒலியில்
அமைதி இங்குதான் உள்ளது! அமைதி இங்குதான் உள்ளது.
வினாயாட்டுத் திடல்களில்
குழந்தைகள் எழுப்பும் மகிழ்ச்சிச் சிரிப்பொலியில்
அமைதி ரீங்கார மிடுகிறந்து
இசை அரங்கங்களில் வயலின்கள் எழுப்பும்
அமைதியான நாத ஓசையில்
அமைதி தேனாய் திகழ்கின்றது
மரநிழல்களின் கீழ் இளம் காதலர்கள்
பரிமாறும் முத்த மழைகளில்
அமைதி நர்த்தன மாடுகின்றது

சுற்றுப் புறச் சூழல்தூசிகளையும் இரைச்சல்களையும் அகற்றுதற்கு
மேலும் ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப் பட்டும்
புற்றுநோய், எயிட்ஸ்நோயை விரைவில் கட்டுப்படுத்த
மேலும் விவாதங்கள் நடத்தப்பட்டும்
ஆராய்ச்சி ஏவுகணைகளை அனுப்பும் போது ஏற்படும்
அநியாய உயிர்ச் சேதங்களை தவிர்க்க
மேலும் அவை நன்கு பரிசீலிக்கப்பட்டும்
ஒவ்வொரு அணு உலை மின்சக்தி நிலையங்களின் பாதுகாப்பும்
மேலும் உறுதிப்படுத்தப் பட்டும்!

ஆப்பிரிக்கச் சகோதரர்களே! மேலும் அழுத்தம் கொடுங்கள்
“ஒரு நீண்ட தூர ஓட்டத்தில்”
திவட்டியை உயர்த்திப் பிடியுங்கள்
“பஞ்சத்தின் மடியில் உழன்று தவிப்போர்
காப்பாற்றப் பட்டும்”

“கறுப்புக் கண்டத்துக்கு ஒளியைத் தருவோம்”
நெல்சன் மண்டேலாவுக்கும் வின்னி மண்டேலாவுக்கும்
வீர வணக்கம் செலுத்திடுவோம்
“ஜோகன்ஸ்பர்க் சிறையில் அடைபட்டிருக்கும்
ராஜாளியை விடுதலைசெய்” என்று
கொடுங்கோலர்களிடம் அடித்துக் கேளுங்கள்!

முன்னெடுங்கள்! மக்கள் கையிணைப்பு
தொடர் சங்கிலிப் போராட்டம்
அமெரிக்கக் கண்டத்துக்கு அப்பாலும் கிளர்ந்தெழட்டும்
“ஒருக்காலும் பிரிவு வேண்டாம்,
கடைத்தேறுவதற்கான ஐக்கியம்”
“ஏஜியன் கடற்கரையில் நடாத்தப்பட்ட
சமாதான மரதன் ஓட்டம்
இந்த எச்சரிக்கைத் தொனியைத்தான் எக்காளமிடுகின்றது!
“வேண்டாம் அணுகுண்டுகள்! வேண்டாம் இனி யுத்தங்கள்
எங்களுக்கு வேண்டும் சமாதானம்!
நாங்கள் வேண்டுவது படைக்குறைப்பு!”

சமாதானம் இங்கு இருக்கிறது! லூவ் (Louvre)
மீண்டும் எரித்துத் தரைமட்ட மாக்கப்பட மாட்டாது
தேம்ஸ் நதிக் கரையில் திகழும் தொல்பொருட் காட்சி நிலையம்
இனித் தகர்க்கப்பட மாட்டாது
புராதன பிரமீட்டுகளில் உள்ள கற் தொகுதிகள் இடித்து
நைல் நதிக்குள் தள்ளப்பட மாட்டாது!
வெண் தாஜ்மஹாலின் பளிங்கு இரத்தினங்கள்
எரியும் தீப்பிளம்பில் உருகியோட அனுமதிக்கப்படமாட்டாது!
பொம்பெய் (Pompeii) நகரம் மணல் மேட்டால்
மூடிக்கிடப்பது போன்று
நகரங்களை அணுக்கதிர் அலைச்சூறவளி மூடக்கூடாது!

50 வயதுடைய காயா பிரசர்த் சாஹு, அவர்களது தந்தையாவார். காப்புறுதிக் கூட்டுத்தாபனத்தில் துணை நிர்வாக அதிகாரியாக கடமையாற்றுகிறார். மேற்படி சம்பவத்தால் மனம் ஒடித்து காணப்பட்டார். “தந்தை என்றவகையில் என்னை நிரந்தர அவமானத்துடன் வாழும்படி அவர்கள் விட்டுவிட்டனர். அவர்களை என்ருல் மனம்முடித்துக் கொடுக்க இயலவில்லை”, என்று அவர் விம்மி அழுதார்.

பூணத்தின் திருமணத்துக்காக எதிர்ப்பட்ட எட்டு வரன்களுக்கும் தமது குடும்பத்துக்கும் இடையில் நிகழ்ந்த வருத்தமிக்க சர்ச்சைகளை நினைவூட்டி, ஒரு சந்தர்ப்பத்திலேனும் கோரப்பட்ட வர தட்சணையை தம்மால் நிறைவேற்ற முடியாமல் போய்விட்டது என்று சாஹு கூறினார். “சென்ற வருடம் டிஸம்பர் 27ந்தேதி திருமணம் பற்றி இறுதி முடிவு எடுப்பதற்காக, ரெயில்வேயில் வேலைசெய்யும் ஒரு எழுதுவினைஞரும் அவரது குடும்பமும் தமது வீட்டுக்கு வந்திருந்தபோது, நாலாண்டுகளுக்கு முன் 40,000 ரூபாவாக கூறிய சீதனத் தொகையை 80,000 ரூபாவாக உயர்த்தினார். “முன்பு வந்தவர்களைப் போலவே அவர்களும் தேவீர் விருந்தை நன்றாக அனுபவித்துவிட்டு, நடைகட்டினார்கள். தமது முடிவைத் தெரிவிப்பதற்குக்கூட அக்கறைப்படவில்லை” என்றார் சாஹு. அவர்கள் கோரிய சீதனம் ஒரு லட்சம் ரூபாவுக்கு மேலாகும்.

இந்த அருவருக்கத்தக்க நிகழ்ச்சிகளால் தான் மனம் புண்பட்டு விட்டதாக பூணம் தந்தையிடம் அடிக்கடி கூறி வந்தாள். அவளது தங்கச்சிமாரும் அவளும் தாம் மணம் முடிப்பதில்லை எனத் தீர்மானித்துள்ளதாகக் கூடப் பெற்றோரிடம் தெரிவித்தார்கள். “அக்காவைக் காட்சிப் பொருளாக்குவதை விட்டுவிடுங்கள்” என்று அவர்கள் சமீபத்தில் சொன்னார்கள். அப்படி ஏன் சொன்னார்கள் என்று எனக்குப் புரியவில்லை”, என வாய்மூடி மௌனியாய் நின்ற மனைவியின் முன் சாஹு கூறினார்.

சாஹு மாதம் ஒன்றுக்கு ரூபா 4,000 உழைப்பவர். ஆனால் அதைக்கொண்டு எதிர்கால மாப்பிள்ளைகளை அவரால் திருப்தி செய்ய முடியவில்லை. அவர் தமது செலவினங்களை வெட்டி, தன்னால் இயன்றளவு சேமித்தார். காண்பூரில் இருந்த தமது நாலு அறைவீட்டை நாநூறு ரூபா வாடகைக்கு விட்டுவிட்டு, சனநெருக்கமுள்ள கூலிக்கடைத்தெரு இரும்புச் சந்தைப் பகுதியில் இருளடைந்த மூன்று அறைச் சாகையை 60 ரூபா வாடகையில் பெற்று அவரது ஐந்து புத்திரிகள், ஒரு புத்திரன் ஆகிய எட்டுப்பேரும் அதிலேயே வாழ்கிறார்கள்

வாஷிங்டனும் மொஸ்கோவும் திடீரென்று இரண்டாவது ஹிரோஷிமா, நாகசாகி ஆகக்கூடாது.

வாருங்கள் நண்பர்களே!

ஒலிம்பிக் விளையாட்டுக்களின் போட்டிக் களங்களுக்கு நாம் செல்லுவோம்.

அண்டார்ட்டிக்கில் விஞ்ஞான ஆய்வுக் குழுக்களின் கொடிகளை ஏற்றச் செல்வோம்!

சந்திரனிலும் செவ்வாயிலும் அஞ்சல் நிலையம் உருவாக்கச் செல்வோம்

அண்ட வெளிக் கண்டங்களுக்குச் சென்று அங்குள்ள ஜீவராசிகளுடன் சந்தித்து பாடி ஆடிக் களிப்போம்

ஆம் இங்குதான் சமாதானம்! இங்குதான் நம்பிக்கை!

பிரகாசுக்கும் சந்திர நட்சத்திர ஒளிவெள்ளத்தில்,

பட்டுக் கொடிகள் பறந்தசைய

பாய்மரக் கப்பல்களில் பவனிவருவோம்

நாம் எல்லோரும் ஒரே படகில்தான் செல்கிறோம்!

பேரலைகளையும் பெருங்காற்றையும் ஒன்றாக எதிர்கொள்வோம்!

சூரிய ஒளியில் புடம்போடப் பட்டு,

பாட்களால் களியூட்டப்படும்

கடலின் மறுகரையை நாம் சென்றடைவோம்!

○

சீதனக் கொலைகள்

சில மாதங்களுக்கு முன் இந்தியாவின் காண்பூர் நகரில் ஒரு நடுத்தர வர்க்கக் குடும்பத்தின் கழுத்தை சீதனம் என்ற சுருக்குக் சயிறுநெரித்ததன் விளைவாக மூன்று அப்பாவிச் சகோதரிகள் உயிரிழந்தார்கள். பூணம் 22 வயது, மம்தா 20 வயது, அல்கா 18வயது — மூவரும் பணத்தை நாடிய மாப்பிள்ளைகளுக்கு முன் அணிநடை நடந்த அவமானத்தால் மனமுடைந்தும், அவர்களது வரதட்சணைக் கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றுவதற்கு தத்தளிக்கும் பெற்றோர்களின் துயரத்தைச் காணச் சகிக்கமுடியாமலும் தமது கழுத்துக்களில் சுருக்கிட்டுத் தற்கொலை செய்துகொண்டார்கள்.

நல்லநாள்....

❊ குமுதன்

அவர் தனது பிள்ளைகளின் படிப்புச் செலவுக்கு சிறிதளவேனும் தயங்கியதில்லை. பூணம் பட்டப்பின்படிப்பில் தேறியவர். அண்மையில் சுருக்கெழுத்துப் பரீட்சைக்கு படித்துக்கொண்டிருக்கிறார். இதர இரண்டு தங்கைமாரும் முதுமாணி, கலைமாணி வகுப்புகளில் படிக்கின்றனர். “எனது புத்திரிகளை நல்ல பிரதேசக் கல்லூரிகளில் படிக்கவைக்கக் கஷ்டப்படுகின்ற போதிலும், எதிர்கால வரன்களின் குடுபத்தினர் என்னால் எவ்வளவு கொடுக்க இயலும் என்றே அறிய ஆவல்படுகிறார்கள்” என்று சாஹு குறிப்பிட்டார்.

பெப்ரவரி 3ந் திகதி இவர்களுக்கு விதி சதிசெய்தது. சாஹு தன் மனைவி, இளைய பிள்ளைகள் மூவருடன் திருமண வைபவம் ஒன்றில் கலந்துகொள்ள லக்ஷோக்குச் சென்றனர். மூன்று சகோதரிகளும் காலே எட்டு மணியளவில் தமது குடும்பத்தினருக்கு உணவு பரிமாறினர்; ஆனால் அவர்கள் கலந்துகொள்ளவில்லை. “நாம் போனபின் தாம் உண்பதாக அவர்கள் தெரிவித்தனர்” என்றார் சாஹு.

மாலை 4.30 அளவில் சாஹுவின் மாமியார் பூல்வாதி வழக்கம் போல வீட்டுக்கு வந்தபோது, விஷயங்கள் நடந்து முடிந்துவிட்டன. முன்கதவு உள்ளேயிருந்து தாழிடப்பட்டிருந்தது. அயலவர் உதவியுடன் அவர் வீட்டுக்குள் புகுந்தார். கதவு இடுக்கினூடாக அவர்கள் படுக்கையறையை பார்த்தார்கள் — உடனே வீரிட்டு அலறினார்கள்.

பொலிசுக்குத் தகவல் கொடுக்கப்பட்டது படுக்கையறைக்கதவை அவர்கள் உடைத்துத் திறந்தனர். மூன்று சகோதரிகளும் தாயாரின் சேலைகளை விசிறியிலும் இரண்டு சீலிங் கொழுக்கிகளிலும் மாட்டி, அவற்றில் தொங்கினார்கள். அறையில் இருந்த மேசையில் இரண்டு தற்கொலைக் குறிப்புகள் காணப்பட்டன. ஒன்றில் பூணமும் மம்தாவும் மற்றதில் அல்காவும் கைச்சாத்திட்டிருந்தனர். “அன்புள்ள தாய்க்கும் தந்தைக்கும், சுயமாகவே நாம் இப்படிச் செய்கின்றோம். எங்களை மன்னிக்கவும்”. அக் குறிப்புகளில் இவ்வளவே எழுதப்பட்டிருந்தது. ஆனால், அவர்கள் மரணத்துக்குக் காரணமானவர்களிடமிருந்து எவ்வித மன்னிப்புக் கோரலும் வரவேயில்லை.

★ 45ம் பக்கத்திலுள்ள ‘எங்கே உள்ளது அமைதி’ சூ சிக்கி (Zhu Zig) அவர்களால் சர்வதேச சமாதான ஆண்டை முன்னிட்டு 1986ல் இயற்றப்பட்ட ‘சமாதான இசை’ (Symphony of Peace) என்ற கவிதையில் இருந்து ஒரு குதி. சூ சிக்கி 1921ல் ஹுனானில் பிறந்தவர்.

அந்த அறைக்குள் ஜன்னலே ரமாக வைக்கப்பட்டிருந்த புதிய ‘ட்ரெஸ்ஸிங் ரேபினு’க்கு முன்னால் அவள் அமர்ந்து இரண்டு மணித்தியாலங்களுக்கு மேலாகி விட்டது. அவளைச் சூழ நின்று அவளை அலங்கரித்தவர் களெல்லாம் விலகிச் செல்ல அவளது பள்ளித்தோழி பாமா மட்டும் அருகே இருந்த கட்டிலில் அமர்ந்திருந்தாள். வேதாவோடு படித்த நாட்களிலிருந்து அவளது சுகதுக்கங்களிலெல்லாம் தவறாது கலந்துகொள்பவள் அவள். அவளது திருமணத்துக்கும் ஏழில் செவ்வாயும், சீதனப் பிரச்சனைகளும் தடையாக இருந்தன. எவ்வளவு அழகாக இருந்தவள் எலும்புந் தோலுமாய் இளைத்துப் போயிருந்தாள். அவள் தன்மனதில் பட்டதையெல்லாம் வேதாவுக்குச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். வேதா அவைகளைக்காதிட கேட்டதும் கேளாததுமாக அடிக் கடி ‘ம்’ போட்டவளாக தனது போக்கில் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

ஆளளவு உயர்ந்திருக்கும் அந்தக் கண்ணாடிக் கூடாகத் தெரியும் திருமணப் பந்தல் அலங்கா

ரங்கள் மட்டுமல்ல அந்த ஜன்னலுக்கக் கூடாகத் தெரியும் வீட்டுக் கோடிப்புறத்தில் நிற்கும் தென்னை வாழை, மாமரங்கள் கூட இன்று புதுப்பொலிவு பெற்று அவளுக்கு அழகாகத் தெரிந்தன. காரில் வந்து சென்ற, அந்தப் பகுதியிலேயே தலைவலங்காரத்துக்குப் பெயர்பெற்ற ஒரு பெண்மணியின் நீண்ட நேரப் பிரயத்தனத்துக்குப் பின் வேதா திருமண ஆடை அலங்காரங்களுடன் என்றைக்குமே இல்லாத அழகுத் தோற்றத்தைப் பெற்றிருந்தாள். வெளிநாட்டுச் ‘சென்’ரின் நறுமணம் அந்த அறையையும் மீறி வெளிச் சென்றது.

உதடுகளுக்குச் சாயம், கண்களுக்கு மை, உச்சியிலிருந்து நெற்றியில் தொங்கும் நெற்றிப்பட்டம், தலையின் இருபக்கங்களிலும் செருகியிருக்கும் சந்திர, சூரியப்பிறைகளும் மூக்கில் துளைபோடாவிட்டாலும் ஏதே ஒருவகையில் மாட்டப் பட்டு மூக்கில் மின்னும் விலாக்கு, இடையை இறுக்கும் ஒட்டியாணம் கழுத்திலே அட்டியல், சங்கிலி, கைகளில் காப்புகள் மோதிரங்கள் எல்லாம் அவளது மேனியெங்கும் மின்னின. முதுகுப் புறமாக பின்னங்கால் வரை நீண்டு தொடும்

தலைமுடி, அதை மறைத்து தலையில் உருண்டு நிலம்நோக்கி நீண்டு செல்லும் பலவண்ண மலர்களாலான சடைநாகம், அதை மார்புக்குமேலாக எடுத்து மடியில் விட்டபடி ஒரு சிலையைப்போல ஸ்ரூவில் அமர்ந்திருந்தாள் வேதா.

வாழ்நாளில் அவளது அழகை அவளே ரசிப்பதற்கு கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தை நழுவ விட விரும்பாதவள்போல பத்மாவின் கதைகளுக்கு 'ம்' போட்டபடி இடையிடையே கண்ணாடியில் தன்னை உற்றுப் பார்த்தாள். இப்படி ஒரு வாழ்வை தனக்கும் தனக்கு பின்னால் இருக்கும் இரு சகோதரிகளுக்கும் தருவதற்காக திருமண வயதை எட்டியும் தங்களுக்காக வெளிநாட்டில் உழைத்துக் கொண்டிருக்கும் தமையனாரை நினைத்ததும் அவளது கண்களில் நீர் பனித்தது. அந்த நல்லநாளின் காட்சிகளை அவள் அருகிலிருந்து காணாத குறையை ஓரளவிற்காவது தீர்க்கும் நோக்குடனேயே வீடியோ எடுப்பதற்கும் அவள் ஒப்புக் கொண்டாள். இன்று காலை யில் வீடியோப் படப்பிடிப்பாளர் அவள் வீட்டு முற்றத்தில் நட்டுவளர்த்த ரோஜா, மல்லிகை பலவண்ண எக்ஸ்சோராக்கள் எல்லாவற்றையும் படம் பிடித்ததையும், தன் திருமணக் காட்சிகளோடு மூன்று வருடங்களாகக் காணாத தாய், தந்தையர், தங்கையர் உறவினர்களை எப்படி அண்ணா ஆவலுடன் பார்ப்பார் என்று அவள் எண்ணியபோது அவளது கண்களில் நீர்வழிந்தது.

கைக்குட்டையால் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

“வேதா... ஏன் அழுகிறீர் துரத்துக் கலியாணம் ரைம்முக்கு நடவாது.. அவைக்கும் என்ன இட்ட இடைஞ்சலே?”

அவள் கண்கலங்கியதை தவறாகக் கணிப்பிட்டு பத்மா கூறியிருந்தாலும் அதன் பின்புதான் வேதாவின் நினைவுகள் நேரமாவதற்கான காரணத்தைத் தேடி விரிந்தன. முதல் முறையாக கையிலிருந்த புதிய மணிக்கூட்டைத் திருப்பிப்பார்த்தாள். பதினொரு மணியைத் தாண்டியிருந்தது. பதினொன்றிருபதுக்கு நாள். சாத்திர விதிமுறைகளில் மிகுந்த நம்பிக்கை கொண்ட சந்தையார் எல்லாப் பஞ்சாங்கங்களையும் பார்த்துக் குறித்து திருமண அழைப்பிதழ்க் காட்டிலும் அடித்திருந்தார்கள். பத்மா மட்டும் அறைக்குள் இருந்ததால் கூச்சப்படாமல் எழுந்து கதவு வெளிகளுக்கு கூடாக பந்தலைப் பார்த்தாள். பலவண்ண ஆடைகள், பலவிதமான தலையலங்காரங்கள், கொண்டைப் பூக்களுடன், நெற்றியில், குங்குமம், சந்தனப் பொட்டுக்களுடன் உற்றுர் உறவினர், அயலவர் எல்லோரும் பந்தலில் நிறைந்து விட்டனர். திருமணப் பதிவாளர், சட்டத் தரணிஎல்லோரும் புத்தகங்கள் பைல்களுடன் வந்து அமர்ந்திருந்தனர்.

நாதஸ்வர இசையும், மேளவாத்தியங்களும் ‘பொக்ஸ்’ கக்

கூடாகப் பந்தலை ஆக்கிரமித்தன. திருமணச்சடங்கின் தேவைக்காக மாமரத்தடியில் கட்டப்பட்டிருந்த பசுக்கன்றின் ‘ம்மா’ என்ற சத்தம் மட்டும் அதையும் மீறி இடையிடையே கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

ஐயர் ஹோமம் வளர்ப்பதற்கான ஆயத்தங்களைச் செய்து விட்டு சம்மாணம் கட்டியபடி மணவறைக்கு முன்னால் அமர்ந்திருந்தார். அடுப்படியில் இருந்த பெரிய அம்மியை சாக்கில் வைத்து இருவர் தூக்கிவந்து ஐயர் காட்டிய இடத்தில் வைக்கின்றனர். கிணற்றடியில் சிலர் வாழை இலைக் கட்டுக்களை அவிழ்த்து கழுவி அடுக்குகின்றனர்.

வேதாவின் பார்வை கேற்றடிப் பக்கம் செல்கிறது. அங்கும் பலர் கூடி தெருவையே பார்த்துக்கொண்டு நிற்கின்றனர். கையிலிருந்த மணிக்கூட்டில் நேரத்தை மீண்டும் பார்க்கிறாள்.

“பிள்ளை... பாலன்ரைமோட்டச் சயிக்கிலிலை கொப்பர் பாத்துப் போறார்.. நீ ஒண்டுக்கும் யோசியாதை.. போயிரு பிள்ளை”

மாமியாரின் வார்த்தைகளோடு மீண்டும் ஸ்ரூவில் அமர்ந்தாள் வேதா.

“செக்கிங்” காத்தான் இருக்கும்.. எண்டாலும் நிஜிஸ்ரேசனை முடிச்சுக் கொண்டு கலியாணத்தை வைச்சிருக்கலாம்”

“அவையள்தான் இடமும்தூரம்... ஏன் ரெண்டு செலவு எண்டு ஒண்டா வைச்சவை”

பத்மாவுக்கு பதில் சொல்லி விட்டு வேதா மௌனமாகிறாள். காலை யில் மாப்பிளைத் தோழகை சென்ற அவளது இனைய தம்பிக்கு வேட்டியைக் கட்டிவிடுவதா, சர்வாணியைப் போட்டு விடுவதா என்று குழப்பமடைந்து தந்தையாரின் சொற்படி வேட்டியையே கட்டிவிட்டனர். நிஜிஸ்ரேசன் முடிஞ்சிருந்தால் கதைத்துப்பேசி எல்லாவற்றையும் ஒழுங்குபடுத்தியிருக்கலாம் என்று அவள் மனம் நொந்தாள்.

எந்த அதிகாலையிலும் இராணுவத்தினர் ஊரடங்கு உத்தரவைத் தரலாம் என்ற அச்சத்தோடுதான் எல்லோரும் வாழ வேண்டி இருந்தது. ஆனாலும் எத்தனையோ தடைகளைத் தாண்டியே திருமணங்கள் நடைபெறுவதை உணர்ந்த வேதாவின் மனம் அந்த ஊகத்தால் மட்டும் ஆறுதலடையவில்லை.

பெண் பார்க்க வந்த நாளை அவள் மனம் அசைபோடுகிறது.

அதற்கு முன்னும் பலதடவைகள் பலர்முன் அவள் போய் நாணத்துடன் அமர்ந்திருக்கிறாள். வெளிநாட்டு மாப்பிளைகள் சிலர் வெள்ளை காணாது என்றனர். சிலருக்குச் சீதனம், சிலருக்கு வேறு பிரச்சனைகள். அப்படி ஒன்றாகத்தான் இருக்குமோ என்ற உணர்வுடன் எதிரேபோய் அமரும்போது ஒருமுறை பார்த்த பார்வைதான்; திரும்பி வரும் பொழுது ஓரக்கண்ணால் பார்த்த போதும் அவள் அவளது தந்தையாருடன் கதைத்துக் கொண்டிருந்தாள். ஒரு தனியார் கொம்

பனியில் எழுதுவினைஞர்களை வேலை பார்த்தான். ரவுசர் சேட் அணிந்திருந்தாலும் ஆடம்பரமற்ற எளிமையான தோற்றம். அவளது தந்தையார் தருவதாகச் சொன்னவைகளுக்கு மேலாக எதுவுமே கேட்கவில்லை. "எவளவு படிச்சிருக்கிறார்" என்று மட்டும் கேட்டான். தந்தையார் சொல்வதற்கு தடுமாறியபோது "ஓ எல்" என்று மாலா முந்திக்கொண்டாள்.

"ஓ .. அது போதும்" என்று அவன் சொன்ன வார்த்தைகளோடு தனது திருமணம் முற்றுகிவிட்டதாக வேதா மகிழ்ந்தாள்.

இருவருடைய தந்தையரும் நாட்குறித்து திருமண ஒழுங்குகளைச் செய்தனர். இப்படி நல்லவர்கள் தங்களை ஏமாற்றுவார்கள் என்று அவளால் எண்ணமுடியவில்லை.

"நேரம் தெரியாத பட்டிக்காடுகள்... பிள்ளையெல்லாம் பகிடி பண்ணப் போகுதுகள்"

பல்லைக் கழகத்தில் படிக்கும் அவளது தங்கை மாலா சுகமானவிகள் முன் தான் அவமானப்படுவதாக உணர்ந்து வேதா விடம் முறையிட்டுச் செல்கிறாள்.

வேதா அதைக் காதிற் போட்டுக்கொள்ளாமல் சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தாள்.

அவளது திருமணம் முற்றுவதற்கு ஒரு கிழமைக்கு முன் ஒரு புரேக்கர் வந்தார். பூதக்கண்ணாடி, டயறி, குறிப்புப் புத்தகங்களுடன் ரவுசரும் அணிந்து இர

மையாகவே தோற்றமளித்தார். அவளது பெயரின் ஆங்கில எழுத்துக்களைக் கேட்டுவிட்டு பாலர் வகுப்புச் சிறுவனைப்போல வாய் விட்டு ஏதோ எண்ணினார். "ஒரு எழுத்தை மாத்தி எழுதினால் உச்சந்தான்" என்று ஏதோ மகத்தான கண்டுபிடிப்பைக் கண்டு பிடித்தவர் போலக் கூறியதை மாலா ஏற்றுக்கொண்டாள். அவளுக்கு எண்சாத்திரத்தில் நம்பிக்கையிருந்தது.

"பிறப்புப் பதிவுக் கந்தோரிலை இவர் இருந்தா கண்பேற்றை பிரச்சனையள் தீர்ந்துபோம்" என மாலாவின் காதுக்குள் சொல்லவாயெடுத்த வேதா அவளோடு வாக்குவாதப்படவேண்டும் என்பதற்காக அதனைத் தவிர்த்துக் கொண்டாள்.

அந்தப் புரேக்கர்தான் அவளது சாதகக் குறிப்புகள், வீட்டு முகவரி எல்லாவற்றையும் தனது குறிப்புப் புத்தகத்தில் எழுதிவிட்டு, பேரவை எழுதுவதற்கு தயார் நிலையில் வைத்திருந்தபடி "நீங்கள்... வெள்ளாளர் தானே" என்று கேட்டார்.

மகளின் திருமணத்தை ஒப்பேற்ற வந்திருக்கிறார் என்ற நம்பிக்கையோடு புரேக்கரின் முன்னால் வந்தமர்ந்த அவளது தந்தையார் திகைத்து விட்டார். அதைப் புரிந்து கொண்டவர் போல "அப்ப... மிக்ஸ்டா" என்று கேட்டதும் தங்கை மாலா "ஓ... ஓ" என்று இழுத்தாள்.

"மிக்ஸ்ட் எண்டா... .."

அப்பட்டமாகவே ஒரு சாதிப் பெயரைச் சொல்லி அவர் கேட்க எல்லோரும் எதுவும் பேசமுடியாமல் மௌனமாக இருந்த வெறுத்தக்க அந்த நிலையை வேதா நினைத்துப் பார்த்தாள்.

மாலாவின் சிநேகிதி ஒருத்தி சென்ற மாதம் தற்கொலை செய்தது அவளது ஞாபகத்தில் வந்தது. பள்ளியில் அவளோடு படித்த மாணவனை மணம் முடிக்க சாதி தடையாக இருந்தபோது தான் அவள் அந்த முடிவுக்கு வந்தாள்.

வேலி அடைக்க, தேங்காய் பிடுங்க வருபவர்களை சாதிப் பெயர் சொல்லி தாயார் குறிப்பிடும்போது வேதா அடிக்கடி கண்டிப்பாள்.

சம்பத்தில் பத்திரிகையில் பார்த்த திருமண விளம்பரம் அவளுக்கு வியப்பைத் தந்தது. லண்டனிலுள்ள இரு கலாநிதிகள் தமது சகோதரிக்கு உயர்குடிச் சைவ வேளாள குலத்தைச் சேர்ந்த மாப்பிளை தேவை என்று போட்டிருந்தார்கள்.

முகத்துக்கு முன்னால் நாகரிகமாக மறைக்கப்படும் சாதி உணர்வுகள் முதுகுக்குப் பின்னால் எவ்வளவு அநாகரீகமாக வெறி பிடித்து நிற்கின்றன என்பதை அவள் உணர்ந்தாள்.

வேலுப்பிள்ளை அண்ணை எல்லாராலும் மதிக்கப்படும் ஒருவர். ஊர்ப்பொது விசயங்களில் முன்னிற்பவர். அவர் கொண்டு வந்த சம்பந்தம் என்பதும், அவரே மாப்பிளை அழைப்பதற்குச் சென்

றிருக்கிறார் என்று நினைத்த போது அது அவளுக்கு ஆறுதலாக இருந்தது.

மோட்டார்ச் சயிக்கிளின் இரைச்சல் கேட்டதும் வேதா கதவடியில் நின்று கேற்பக்கம் பார்க்கிறாள். அவர்களைப் பார்த்து வரச் சென்ற அவளது தந்தையாரும் பாலனும் வந்திறங்குகின்றனர். அங்கு நின்றவர்கள் அவர்களைச் சூழ்கின்றனர்.

"அக்கா... 'செக்கிங்' தானும் கலியாண வீட்டுக்குப் பந்தல் சோடிச்சுப் போட்டு அவற்றை சினே தர்மார்... எல்லாம் இளம் பெடியளாம் பந்தலுக்கை படுத்திருக்க காலமை வந்து இவரோடே சேர்த்து எல்லாரையும் கூட்டிக் கொண்டு போட்டாங்களாம்.. இனி தலையாட்டிக்கு முன்னால் விடுறாங்களோ விசாரிச்சுத்தான் விடுவாங்களோ தெரியாதாம்"

மாலா செய்தியைக் கேட்டு வந்து சொல்கிறாள்.

அந்தச் செய்தியுடன் திருமண வீட்டுக்கு வந்தவர்கள் மனவருத்தத்துடன் விடைபெறுகிறார்கள்.

"மாப்பிளை வந்தாப் பிறகு கூப்பிடுங்க.. இண்டைக்கு ராவு வரை நாளிருக்கு.. ஒரு பொது நாளாப் பாத்து தாலியைக் கட்டிடுவம்"

ஐயர் வைத்த கும்பத்தை எடுக்க மனமில்லாதவராக சமாளித்தபடி பூநூலைச் சரிசெய்து கொண்டு சயிக்கிளில் ஏறுகிறார்.

மங்களமாக மகிழ்ச்சி நிறைந்து காணப்பட்ட அந்த திருமண வீடு வெறிச்சோடிக் கிடக்கிறது.

நெருங்கிய உறவினர்கள் மட்டும் மிஞ்சி நிற்கின்றனர். கழுவி அடுக்கிவைத்த வாழை இலைகள் அப்படியே குழம்பாமல் கிடக்கின்றன.

வேதாவுக்கு இதுவரை அலங்காரப் பொருட்களாகத் தெரிந்த அணிகலன்கள் அவசியமற்ற சமைகளாகத் தெரிந்தன. ஒட்டியானம், விலாக்கு இவைகளைக் கழற்றி வைத்துவிட்டு நெற்றிப் பட்டத்தை கழற்ற முயன்றாள்.

“வேதா இதென்னடி... நம்பிக்கையோடை இரடி... செக்கிங் முடிஞ்சாதல் மாப்பிளை வருவார்தானே”

வேதாவின் தாயாருக்கு ஆறுதல் கூறிவிட்டு வந்த பத்மா அவளது கையைப் பிடித்தபடி கூறினாள்.

“என்னுடைய கல்யாணம்... இப்படியா நடக்கவேண்டும்”

பத்மாவின் தோளைப் பிடித்தபடி வேதா விக்கலெடுத்து அழுகிறாள்.

“உனக்கு மட்டுமே வேதா... ஊர் முழுக்க பிரச்சனைதானே”

வேதாவை தேற்றிக் கட்டிவில் அமர்த்துகிறாள் பத்மா.

வேதாவின் மனதில் பல மாதங்களுக்கு முன் அவள் கண்டு மறந்த காட்சிகள் பல நினைவுக்கு வருகின்றன. அவளது வீடும் குண்டடிப்பட்டு அம்மைத் தழும்புகள் போல் சுவர்களெல்லாம் குழி விழுந்துதான் இருந்தன. திருடி

மணத்துக்காக பூச்சுப்பூசி பெய்யின்றும் அடித்திருந்தார்கள்.

பக்கத்து வீட்டு பார்வதி அதை சின்ன வயதிலிருந்தே அவள்மீது பாசமாக இருந்தவள். அவள் இன்று திருமணவீட்டுக்கு வரவில்லை. அவளது இளைய மகன் குமார் இறந்து ஒரு மாதம் ஆகவில்லை. ‘வேதக்கா... வேதாக்கா’ என்று அழைத்தபடி வேலிக்கடப்புக்குள்ளால் அடிக்கடி ஓடி வருவான். அவளுக்காக சந்தை, கடைகளுக்கும் போய் வருவான். எட்டாம் வகுப்புப் படித்துக் கொண்டிருந்த அவன் பலமாதங்களுக்கு முன் வீட்டை விட்டு வெளியே போயிருந்தான். எப்போதாவது இடையிடையே வந்து போய்க் கொண்டிருந்தவன் இறந்துவிட்டதாக அவனது நண்பர்கள் மூலம் செய்தி வந்தது. அவனது உடலைக்கூட காணவில்லை.

அவளது துயரத்தோடு அவளது பிரிவுத் துயரும் சேர கட்டில் தலையணையில் முகம் புதைத்தபடி அழுகிறாள் வேதா.

அந்த வேளையில் தான் கேற்றடியில் வேகமாக கார்கள் வந்து பிரேக் போட்டு நிற்கின்றன.

பத்மா அவசர அவரமாக தலைமுடியைச் சரிசெய்து பவுடரையும் போட்டு விடுகிறாள். அழுது வீங்கிய அந்த முகத்திலும் ஒரு மலர்ச்சியுடன் வெளியே வருகிறாள் வேதா. தலைப்பாகையுடன் ஒருவரையும் காணாததால் மாற்றம் அடைந்தவளாய் அந்

கக் கூட்டத்தில் ஒவ்வொரு முகங்களாக கூர்ந்து அவதானிக்கிறாள்.

“சரி... கெதியா ஐயரைக் கூட்டியாங்கோ”

வேதாவின் தந்தையார் அவசரத்துடன் கூற பாலன் மோட்டார்ச் சயிக்கிளை ஏறி முறுக்குகிறாள்.

தம்பி இஞ்சை வாரும்... ஐயரை இனி மினக்கெடுத்த வேண்டாம். நல்லநாள் வந்தாப்பிறகு பாப்பம்... இப்ப பெரியவையின்ரை ஆசீர்வாதத்தோடே நான் தாலிகட்டத்தயார்... இனி உங்கடை விருப்பம்”

அந்தக் கூட்டம் ஒரு நிமிடம் அமைதியாகின்றது.

தலைப்பாகையும் இல்லாமல் அப்படிச் சொன்னது அவன்தான் என்பதைக் கண்டதும் வேதா மகிழ்ச்சி அடைகிறாள்.

“சரி... அவர் சொன்னபடியே செய்யுங்கோ... ஓ.. உங்கை நாள் நச்சத்திரம் பாத்துக் கட்டின வீடுகள்.. குடும்பங்கள் உருப்படியாவே இருக்கு... பிள்ளை இஞ்சை வா...”

மங்கல வாத்தியங்கள் இல்லாமல் மணவறை வெறிச்சோடிக் கிடக்க நின்ற நிலையிலேயே வேதாவின் கழுத்தில் தாவி ஏறுகிறது.

சாந்தா விபரம்

(தபால் செலவுகள் உட்பட)

இலங்கை

ஒரு வருடம்
ஆறு மாதங்கள்

ரூபா 90-00
ரூபா 45-00

இந்தியா

ஒரு வருடம்

9 அமெரிக்க டொலர்கள்

மத்திய கிழக்கு நாடுகள்

ஒரு வருடம்

10 அமெரிக்க டொலர்கள்

ஐரோப்பிய நாடுகள்

ஒரு வருடம்

11 அமெரிக்க டொலர்கள்

அமெரிக்க நாடுகள்

ஒரு வருடம்

13 அமெரிக்க டொலர்கள்

பாரதி ஆய்வுக் களஞ்சியத்தில் பயனுள்ள புதியதொரு வரவு

○ பெ.சு. மணி

நூல் : பாரதியின் மெய்ஞ்ஞானம்

ஆசிரியர் : ந. இரவீந்திரன்

வெளியீடு: சென்னை புகல், 6 தாயார் சாகிப் தெரு, சென்னை 600002.

பாரதி ஆன்மீக மரபு, தத்தவ வளர்ச்சி முதலானவற்றின் அடிப்படைகளைக்கூட புரிந்துகொள்ளத் திறமையற்றவர்கள் பாரதியின் ஆன்மீக நோக்கைத் திறமையு செய்துவிட்டதாகத் "தோள் தட்டுகிறார்கள்".

எனக்குத் தெரிந்த ஒரு பாரதி ஆய்வாளருக்கு 'அகம்பிரம் மாஸ்மி' 'சரணாகதித் தத்துவம்' 'சர்மயோகம் - ஞானயோகம்' என்பவற்றின் பொருட்செறிவைப்பற்றி அவருக்கு ஒன்றுமே தெரியாது. ஆனால் பாரதியாரின் ஆன்மீகத்தைப்பற்றி தீர்ப்பு நிலையில் வரைந்து தள்ளுகிறார்.

இத்தகைய 'ஆய்வுகள்', அறியாமை இருளைப் பரப்பிக்கொண்டுவரும் நேரத்தில், இலங்கைத் தோழர் ந. இரவீந்திரனின் 'பாரதியின் மெய்ஞ்ஞானம்' எனும் நூல் சில ஒளிக்கீற்றுக்களைப் பரப்பியுள்ளது.

"பாரதியைப் புறநிலைரீதியாக ஆராய்ந்து அவரது அரசியல் வாழ்வையும் அதற்கென அவர் வரித்துக்கொண்ட மெய்ஞ்ஞானத்தையும் பற்றி சரியான கண்ணோட்டத்தைப் பெற" இந் நூலின் நூலாசிரியர் முயற்சி செய்துள்ளார்.

பாரதியார் ஒரு கருத்துமுதல்வாதி என்பதை ஆய்வாளர் ந. இரவீந்திரன் மறுக்கவில்லை. ஆனால் "பாரதியின் கண்ணோட்டம் பொருள்முதல்வாதச் சிந்தனையை மிகநெருங்கி நிற்கின்றது" (பக் 100) எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

"ஃபாயர்பாக்கினால் தூண்டப்பட்டு பொருள்முதல்வாதத்தைக் கையேற்ற மார்க்ஸ், ஃபாயர்பாக்கிடம் இருந்த பொருள்முதல்வாதச் சிந்தனையை வெளிப்படுத்தியது போன்று பாரதியாரிடம் உள்ள பொருள்முதல்வாதச் சிந்தனையை முழுமையாக வெளிக்கொணர்வது எமது பணியாகும்" என நிறிதோரிடத்தில் (பக் 189) சாற்றியுள்ளார் நூலாசிரியர்.

உலகெங்கிலும் தேசியத்தின் வளர்ச்சியைக் கண்ணுற்றால், ஆன்மீகம் வகித்த செல்வாக்கை அதன் வரலாற்றுப் பாத்திரத்தைத் தேர்ந்து தெளியலாம். ஆன்மீகத்தைக் கொழுகொம்பாகக் கொண்டிருந்த சமுதாய அமைப்பில் ஆன்மீகத்தை முன்வைத்தே முற்போக்கு அலைகளைத் தொடக்கத்தில் எழுப்பவேண்டியிருந்தது; சமூகமாற்றம் காணப் போராட வேண்டியிருந்தது.

"அவரது பணி சமயவழிப்பட்ட உலகத்தை அதன் சமயச் சார்பற்ற அடிப்படைக்குள் கரைத்துவிடுவதிலேயே அடங்கியுள்ளது" என மார்க்ஸ், ஃபாயர்பார்க்கைப் பற்றிக் கூறியுள்ளதை பாரதியாருக்கும் பொருத்திக் காட்டுகிறார் இரவீந்திரன். இந்தக் கருத்தை விளக்கும்பொழுது "பாரதி விஞ்ஞான பூர்வமான இயங்கியல்—பொருள்முதல்வாதியாக இருந்தாரா என்பதல்ல பிரச்சனை, அவர் தமது காலத்தின் தேவையை நிலைமறுப்பின் நிலைமறுப்பை எவ்வாறு தொடக்கிவைத்துள்ளார் என்பதையே பார்க்கவேண்டும்" (பக் 138) என்னும் அணுகுமுறையையும் தெளிவுபடுத்துகிறார்.

வரலாற்றின் முற்போக்கான அம்சங்களை பாரதி தன்வயப்படுத்தி வலியுறுத்தியுள்ளதை "பாரதியின் அரசியல் களம்" "பாரதியின் உலகக் கண்ணோட்டம்" என்னும் இரு பகுதிகளில் மூலாதாரச் சான்றுகளுடன் விளக்கியுள்ளார்.

இந்திய தேசிய வரலாற்றை முதலாவது தேசிய எழுச்சிக் காலம் (1905-1910) இரண்டாவது தேசிய எழுச்சிக் காலம் (1918-1922) மூன்றாவது தேசிய எழுச்சிக் காலம் (1931-1934) நான்காவது தேசிய எழுச்சிக்காலம் (1943-1945) என நூலாசிரியர் பிரித்துக் கொண்டதும் பாராட்டத்தக்கது.

ஆயுதமேந்திய இரகசியக் குழுக்களுடன் உறவுகொண்டு அவர்களது தனிநபர் பயங்கரவாத 'ஆயுதப் போராட்டக்' கொள்கையை பாரதியார் ஏற்கவில்லை என்பதை, எமக்கும் உடன்பாடானதை தெளிவாக ஆராய்ந்துள்ளார். பாரதியார் தமது இறுதிக்காலத்தில் அரசியலைப்பற்றித் தீவிரமாகப் பேசாமல் மெளனம் சாதித்தார் என சில 'அதிதீவிரப் புரட்சியாளர்' அறியாமையைப் பறையறைந்து கூறி வருவதை முற்றிலும் புறக்கணிச்சுத்தக்கவாறு இந்நூலாசிரியர் நிறுவினார்.

30-11-1920இல் 'சுதேசமித்திரனில்' பாரதியார் எழுதிய கட்டுரையில் "இந்த ஒத்துழையாமை முறையையே மிகவும் உக்ரமாகவும், 'திர்வைமறுத்தல்' முதல் அதன் இறுதிப்படிக்களை உடனே உட்படுத்தியும் அனுஷ்டித்தால் ஒருவேளை அந்நியராஜ்யத்தை ஸ்தம்பிக்கச் செய்வதாகிய பயன் அதனால் விளைவாக்கும்" என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பிட்டுள்ளதை தோழர் இரவீந்திரன் தெளிவுபெற ஆய்வுசெய்து 'காந்திய மிதவாதத்தையும்' பாரதி ஏற்கவில்லை என்றும் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

மகத்தான அக்டோபர் சோஷலிசப் புரட்சியின் காரணமாக பாரதியிடம் தோன்றத் தொடங்கிய வர்க்க உணர்வையும், அதன் வளர்ச்சியையும் ஆய்வாளர் எடுத்துக்கூறியுள்ளார்.

பாரதியாரின் இறுதிப்பாடலான 'பாரத சமுதாயம் வாழ்கவே என்னும் பாடலில் வரும் 'பொதுவுடமை' என்னும் சீரிய சொல்லைக்கூட "பொதுப்படையானது, மார்க்சிய அடிப்படையானதல்ல" எனக்கூறும் 'புரட்சியாளரும்' உள்ளனர். இவர்கள் அறியாமையைக் களைந்தெறிய இரவீந்திரன் பாடுபட்டுள்ளார்.

பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புப் போரில் பாரதியார் உலகக் கண்ணோட்டத்தையும், வெகுஜன எழுச்சியையும் சுரண்டல் எதிர்ப்புப் போரையும் இணைத்துள்ளதை நூலாசிரியர் வலியுறுத்தியுள்ளார்.

பாரதியாரின் மெய்ஞ்ஞானப் பார்வை அவர் எடுத்துக்கொண்ட முற்போக்கான அரசியல் பிரச்சாரத்திற்கு அடிநாதமாய் அமைந்துள்ளதை ஆய்ந்துள்ள நூலாசிரியர், பாரதியாரின் மெய்ஞ்ஞானம் எத்தகையது என்பதைப்பற்றிய ஆய்வை விரிவாக எடுத்துக்கொள்ளவில்லை.

வங்கத்தில் தோன்றி 'சாக்தமத வழிபாடு', பங்கிம் சந்திரரின் 'வந்தே மாதரம்' இயக்கம் (பூமித்தாய் வணக்கம்), சுவாமி விவேகானந்தரின் 'செயல் முறை வேதாந்தம்', அரவிந்தரின் 'அமரவாழ்வு' தத்துவம், வேதரிஷிகளின் தத்துவங்கள் முதலானவற்றில் பாரதியார் கொண்ட அணுகுமுறைகளையும் நூலாசிரியர் ஆய்வு செய்திருந்தால் 'பாரதியின் மெய்ஞ்ஞானம்' முழுமை பெற்றிருக்கும்.

குறிப்பாக பாரதியாரின் பதஞ்சலியோக மந்திரம் விளக்கவுரை (ஒரு சிறு பகுதி), சில உபநிடதங்களின் தமிழாக்கம், வேதரிஷிகளின் சில கவிதைகளின் விளக்கவுரைகள் முதலானவற்றை நூலாசிரியர் நூலினுள் எங்கும் குறிப்பிடவில்லை. பாரதியின் ஆழமான ஆன்மிக நோக்கை முற்கூறியனவற்றுள் கண்டறிய முடியும். அரசியலும் ஆன்மிகமும் கலந்த பாரதியாரை ஆய்வதில் பின்பற்றவேண்டிய பொறுப்புக்களைக் கூடியமட்டும் தோழர் இரவீந்திரன் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். பாரதி ஆய்வுக்களஞ்சியத்தில் சேர்க்கத்தக்க சிறந்ததொரு நூலாகும் 'பாரதியின் மெய்ஞ்ஞானம்'.

நன்றி : 'இனி'

Registered as a Newspaper in Sri Lanka

செய்திப் பத்திரிகையாகப் பதிவு செய்யப்பட்டது

பனை அபிவிருத்திச் சபையால்
சுகாதார முறைப்படி தயாரிக்கப்பட்ட

❊ பனம் கிறஸ் ❊ பனம் சிரப்
❊ பாணிப் பனட்டு ❊ பனம் பானம்
❊ பனம் ஜாம் மற்றும்

அழகிய கைப்பணி, அழகுசாதனப் பொருட்க
ளுக்கு நாட்டின் முக்கிய நகரங்களில் செயலாற்றும்

“கற்பகம்”

விற்பனை நிலையங்களை நாடுங்கள்!

பனை அபிவிருத்திச் சபை

இல: 54 ஸ்ரான்லி வீதி.

யாழ்ப்பாணம்.

சகலவிதமான கடைச்சல் வேலைகள்,
ஒட்டு வேலைகள்,
மோட்டார் சைக்கிள், வாட்டர் பம்ப்
போறிங் அன்ட் றிசீலிங்

போன்ற வேலைகள் அனைத்திற்கும்
நாடுங்கள்

Sharpe Turning And
Welding Works

208 Stanley Road, Jaffna.

இச்சஞ்சிகை தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவைக்காக யாழ்ப்பாணம்
15/1, மின்சார நிலைய வீதியிலுள்ள க. தனிகாசலம் அவர்களால்
யாழ்ப்பாணம் 40 Digitized by Noolaham Foundation
இல் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது
noolaham.org | aavanaham.org

Color 128